

Utrum in eodem subjecto possint simul esse in aliquo gradu formæ ad invicem contrariæ? II, 99, a, et inde-117, a, et inde-117, a, et inde-117, a.

Utrum forma ex hoc formaliter intendatur, quia dat aliud et aliud esse subjecto, vel quia plus inest subjecto quam prius? II, 108, a, circa finem, et inde-124, b, circa finem, et inde.

Utrum per solam subjecti dispositionem intendatur charitas? Quis sensus? II, 109, a, et inde-123, a et b-125, a, et inde.

Unde procedat impossibilitas existendi formarum contrariarum in eodem subjecto in gradibus intensis? II, 117, a, et inde-118, b, et inde.

Nullus gradus formæ denominat subjectum, nisi sit ultra medium latitudinis ejus. II, 119, a et b.

Possitne Deus, et quomodo, remittere in subjecto unam formam, contraria non intensa? II, 121, b, circa finem.

Subjectum non semper corrumpitur, variato esse accidentali, bene vero variato esse substantiali. Quare? II, 126, a.

Licet mutatio de non subjecto simpliciter in subjectum simpliciter sit generatio, tamen mutatio de non subjecto secundum quid in subjectum secundum quid non est generatio proprie. II, 128, a, circa finem.

Subjectum sub forma remissa, contrariatur sibi ipsi sub eadem forma intensa. II, 128, b, in fine.

Transferre accidens de subjecto in subjectum Deus non potest. II, 308, a et b.

Potesne Deus facere albedinem sine quocumque subjecto? II, 532, a = IV, 145, b.

Multa sunt eadem subjecto, quæ tamen sunt diversa diffinitione. III, 58, b-59, a.

Deus non potest a suo subjecto separare accidens, in primo instanti in quo ipsum producit. III, 99, a.

Indivisibilia quantitatis non habent subjecta adequata. III, 136, b-137, a-181, a.

Subjectum non solum est susceptivum, sed etiam productivum propriæ passionis; aliorum vero accidentium, susceptivum tantum. IV, 20, b.

Materia est subjecto ratio substandi accidentibus, non autem proximum subjectum. IV, 38, a, in fine, b-39, b.

Proximum et totale subjectum sensationis, quid? IV, 68, a.

Subjectum aliorum accidentium corporalium et absolutorum inherrentium substantiæ, est quantitas. IV, 126, b.

Subjectum tripliciter comparatur ad accidens. IV, 143, b = VI, 264, a.

Ex hoc quod forma dat esse subjecto non sequitur quod sit causa efficiens ejus. IV, 149, a.

Esse actualit subjectum, non virtute prioris actus, sed per se ipsum. IV, 151, a.

Inter subjectum et actum suum potest esse relatio realis. IV, 225, a.

In eodem subjecto possunt esse simul duæ qualitates contrariæ et essentialiter distinctæ. IV, 338, a.

Subjectum quod non est susceptivum habitus, non est susceptivum privationis oppositæ. IV, 462, a.

Substantia non dicitur de subjecto, nec est in subjecto, secundum metaphysicum; bene vero secundum logicum. V, 102, b-103, a.

Esse subjectum relationis, et esse fundamentum ejus, non sunt idem. V, 132, b.

Quid in subjecto includitur? V, 142, b.

Quare dicatur subjectum in propositione teneri materialiter? V, 158, a.

Subjectum doloris est appetitus. V, 240, b.

Secundum rationem subjecti potest competere habitui habere ordinem ad actum. V, 302, b.

Quomodo subjectum includatur in significato concreti de genere accidentis? V, 307, a et b.

In diversis subjectis partialibus possunt esse habitus corporales. V, 403, b.

Estne necesse in eodem subjecto esse dispositionem et id ad quod disponit? VI, 31, b-102, a.

Inter subjectum et accidens est respectus medius; et qualis? VI, 171, b, in fine, et inde.

Falsum est quod in naturalibus nunquam sit habitudo inter terminos factionis nisi ratione subjecti. VI, 247, b, circa finem.

Utrum Deus posset a subjecto separare accidens, quantumcumque modice entitatis? VI, 255, b, circa finem, et inde-259, b, et inde-266, b.

Subjectum diversimode se habet ad diversa sua accidentia. VI, 267, b.

In eodem subjecto esse simul duas formas unius generis, in actu perfecto, est impossibile. VII, 234, a.

SUBSISTENS, SUBSISTENTIA, SUBSISTERE

Esse non debetur nisi rei subsistenti. I, 239, a = II, 555, b.

Nulla creatura subsistens est suum esse existentiae. I, 301, b, et inde.

Esse subsistens est simpliciter infinitum. I, 305, b.

Si aliquod esse dicatur per se subsistens quia non recipitur in alio, de necessitate dicitur etiam et erit per se subsistens simpliciter, id est, non contractum ad specialem gradum entis. I, 305, b-306, a.

Esse subsistenti nihil competit per accidens. I, 306, a et b.

Esse subsistenti nihil reale competit, nisi quod est entis, in quantum ens; secus per rationem nostram. I, 306, b.

Esse subsistens continet totam perfectionem essendi. I, 307, a.

Si subsisteret natura cujuscumque generis, nullam haberet differentiam. I, 307, b, et inde.

Non subsistens non proprie fit. I, 327, a.

Utrum persona significet relationem prout est subsistens? II, 212, a, circa finem, b-213, b.

Relatio ut subsistens, in divinis, quid? II, 213, b.

Utrum relatio, ut subsistens, constituat suppositum? II, 222, a, et inde-233, a, et inde.

Utrum relatio, in quantum essentia, det personæ subsistentiam? II, 222, b-233, b, et inde.

Licet sit unum tantum subsistere in divinis, non tamen una tantum subsistentia. II, 225, b-233, b, in fine, et inde.

Quodcumque removeatur in divinis, quod significatur per modum formæ, non remanet aliquid subsistens. Quis sensus? II, 231, b.

Omne quod subsistit in divinis, est incommunicabile quodammodo; sed aliquid potest esse communicabile alio modo. II, 232, b.

Subsistentia, quid? II, 234, a.

Divina essentia dat subsistere non solum personis, sed etiam relationibus divinis. II, 234, a.

Subsistere, quid addat super esse? II, 234, b.

Relatio, in quantum hujusmodi, non dicit subsistens. II, 344, b, circa finem.

Quid intelligit Divus Thomas, dum dicit quod Deus est ipsum esse subsistens? II, 532, b.

Utrum possit subsistere aliqua natura specifica non individuata? II, 544, a-554, b.

Indivisibilia quantitatis non sunt per se subsistentia. III, 138, a.

Impossibile est quod sit esse subsistens nisi unum tantum. III, 200, a.

Forma totius non subsistit, sed est in suis partibus. III, 240, a, in fine, b.

Forma ex natura sua subsistens, non est ex se universalis vel particularis. III, 247, b.

Qualibet forma immaterialis, per se subsistens, de se est hæc. III, 247, b, circa finem.

Forma per se subsistens potest informare intellectum angeli, et aliquam ei activitatem tribuere, ut ratio operandi. III, 308, b.

- Subsistentia divina personae communicatur naturae humanae Verbo unitae. Quis sensus? v, 76, a.
 Filius Dei non assumpsit subsistentiam. v, 86, a, circa finem.
 Rem creatam subsistere per se, potest intelligi dupliciter. v, 110, a.
 Si pars reuniretur toti, ut pes animali, suum prius subsistere fieret *inexistere*. v, 124, a, circa finem.
 Nihil potest per se operari, nisi sit per se subsistens. v, 162, b.
 Utrum subsistere detur accidenti, in sacramento Eucharistiae? vi, 255, a, circa finem-264, b, et inde.
 Quantitas est habilior ceteris accidentibus ad hoc quod separata subsistat. vi, 259, b.

SUBSTANTIA

- Substantiae immateriales quomodo in praesenti statu cognoscantur a nobis? i, 136, a, et inde.
 Licet substantiae immateriales et materiales convenient in genere logico, non tamen in genere naturali. i, 136, b, in fine.
 Ignorantia substantiarum separatarum non est sicut caecitas. i, 139, a.
 Licet substantia non cadat sub sensu, est tamen a nobis quidditative cognoscibilis. i, 141, a.
 Substantia dupliciter. i, 162, b-229, b-237, a = ii, 184, b = iv, 414, b.
 In quo sensu intelligitur dictum Philosophi: Universale non est substantia? i, 163, a = v, 102, b, et inde.
 In substantiis tantum invenitur ratio vestigi. i, 176, a.
 De reali distinctione inter substantiam, virtutem, et operationem, penes quas attenditur assignatio vestigi. i, 182, b.
 Proprium est substantiae, secundum sui mutationem, esse susceptivum contrariorum. i, 190, b-211, a.
 Utrum actus generativae potentiae sit substantia? i, 200, a-212, a, circa finem.
 Licet substantia immediate generetur a substantia, non tamen est immediatum principium generationis. i, 205, a.
 Omne nomen, cuiuscumque sit praedicamenti, significat substantiam cum qualitate. i, 221, a = ii, 176, a.
 Nullum nomen de praedicamento accidentis significat substantiam, prout eam accipit logicus, vel primus philosophus. i, 221, a, in fine.
 Omne nomen supponit pro substantia, et proprie significat qualitates, loquendo ut grammaticus loquitur de substantia et qualitate. i, 221, b, circa finem.
 Individuum substantiae habet quatuor nomina. i, 228, b, circa finem-237, a, in fine, et inde.
 In substantiis spiritualibus creatis abstractum non predicatur de concreto. i, 231, a.
 In substantiis spiritualibus creatis sunt accidentia diversa, licet non omnia talia qualia in corporalibus. i, 231, a, circa finem, b.
 Non eodem modo individuatur concretum, et abstractum, de genere substantiae: nec est idem de ratione utriusque. i, 234, b.
 Concretum singulare, et commune, de genere substantiae, quomodo diversimode includunt accidentia? i, 236, b.
 De substantia Patris est genitus Filius. Quis sensus? i, 242, b-257, a.
 Quomodo individuatur substantiae separatae? i, 293, b, et inde.
 Quomodo se habeat ad substantiam creaturae esse existentiae? i, 313, a.
 Qualis sit divisio entis in substantiam et accidens? i, 321, b.
 Quomodo intelligatur quod substantia simplex sit seipsa in actu? i, 322, b.
 Omnes substantias intellectuales esse incorruptibiles, et non habere de se potentiam ad non esse, multipliciter demonstratur; secus per potentiam Dei. i, 366, b, circa finem = vii, 38, a, et inde.

- Substantia separata habet simpliciter et absolute necesse esse. Quis sensus? i, 370, a et b.
 Particulare in genere substantiae habet nomen primae intentionis et secundae. ii, 165, a.
 Specierum de genere substantiae aliquae includunt qualitatem et quantitatem in sui diffinitione. ii, 202, a.
 Substantiae immateriales sunt infinitae, et finitae, secundum diversa. ii, 232, b.
 Esse in se quid addat ad substantiam? ii, 267, b.
 Utrum, si Filius accepit totam substantiam, acceperit et totam entitatem? ii, 273, b-277, a et b.
 Per se existere non est de essentia substantiae. ii, 518, b.
 Substantia est prior accidente. Quis sensus? iii, 57, a-232, a, in fine, b-233, b, circa finem.
 Proprie loquendo, nulla creatura conservat aliquam substantiam. iii, 69, a, circa finem.
 Substantiam spirituales suam esse dare corpori contingit dupliciter. iii, 120, b.
 Tam substantia quam virtus et operatio angeli est in loco, sed diversimode. iii, 134, b.
 Substantia angeli et ejus esse, secundum se, mensurantur aeo et non tempore. iii, 153, a.
 De principio individuationis in substantiis materialibus. iii, 200, b, et inde.
 Speciali modo universale et particulare inveniuntur in genere substantiae. iii, 262, a, circa finem.
 Utrum substantia omnino spiritualis, sive sit angelus, sive anima, sit composita ex aliquo principio materiali et ex aliquo principio formali seu actuali? iii, 206, b, et inde-222, a, et inde.
 Utrum formale principium individuationis substantiae sit quantitas? iii, 210, b, et inde-214, a-229, b, et inde-238, a, circa finem, et inde.
 Substantiae separatae non sunt a nobis naturaliter actu intelligibiles per sui impressionem in intellectum nostrum. iii, 222, a, circa finem.
 Falsum est quod quolibet substantia spiritualis intelligat noviter recipiendo speciem intelligibilem ab objecto suo. iii, 222, b.
 Substantia spiritualis quomodo patitur ab igne corporeo? Quomodo etiam agat, vel patitur, vel extraneum admittat? iii, 225, b.
 Substantia prima, in ratione et esse primae substantiae, praecedit omnia accidentia, etiam quantitatem. iii, 232, b.
 Principium individuationis substantiae non semper oportet ad genus substantiae pertinere. iii, 233, a-234, a-235, a.
 Prima substantia, in quantum prima substantia, nullomodo est ens per accidens. iii, 234, a, circa finem.
 Prima principia substantiae sunt prima principia omnium. Quis sensus? iii, 234, b.
 In substantiis separatis non potest esse distinctio formalis nisi ex ratione formae. iii, 250, a.
 Substantia angeli et ejus intelligere differunt realiter. iii, 253, b.
 Substantiae incorporeae non sunt circumscriptive in loco. iii, 381, a.
 Omnis substantia naturaliter immaterialis, est intellectiva et intelligibilis in actu. iv, 12, b, in fine.
 An in corruptione substantiae corporeae necessario corrumpatur et quantitas? iv, 25, a, et inde-34, b, et inde.
 Esse medium inter substantiam et accidens implicat contradictionem. iv, 52, a.
 In substantiis spiritualibus est unica compositio actus et potentiae; in corporalibus vero substantiis, duplex. iv, 108, a.
 Proprium est substantiae esse simpliciter, accidentis vero esse secundum quid. iv, 114, b.
 In substantia potest acquiri et deperdi quantitas dimensiona. iv, 127, a, in fine.
 Licet substantia quantitati subjecta alias habeat partes a partibus suae quantitatis, non tamen habet de se partes

actu, aut extensionem; nec potest dici major aut minor, vel quod partes ejus magis ab invicem distent aut minus, remota quantitate. iv, 144, a et b = vi, 282, b, et inde.

Corporeitas de genere substantie potest esse sine corporeitate de genere accidentis. iv, 148, b.

Cur substantia non participat imperfectiones accidentis, sicut accidens perfectiones substantie? iv, 155, a.

Non omne individuum substantie per se solitarie existere potest. iv, 167, a.

In substantiis separatis uno modo tantum potest esse malum. iv, 186, a, in fine.

Substantia producit a substantia creata, semper mediante aliquo accidente: non autem omne accidens. iv, 226, a.

Sicut in numeris non est magis et minus, ita nec in substantia. Quis sensus? iv, 366, a.

Peccatum non est substantia. Quis sensus? iv, 414, a.

Potest substantia esse secundum quid minus nobilis quam aliquod accidens. v, 79, b-346, a.

Substantia prima significat *hoc aliquid*; secunda vero *quale* quid. v, 93, b-102, b, et inde.

Hoc nomen *substantia secunda* formaliter dicit accidens. v, 102, b.

Secundum metaphysicum, substantia nec dicitur de subiecto, nec est in subiecto: sed solum secundum logicum. v, 102, b-103, a.

In quo sensu intelligitur dictum Philosophi: In substantia non est ordo. v, 103, a.

Quomodo prima substantia dicatur subsistere per essentiam suam, et quomodo non. v, 110, a.

Tota pertinent reductive ad predicamentum substantie; scilicet *esse*, materia, et forma. v, 110, b, circa finem.

Licet conjunctio seu unio unius substantie cum alia possit esse quoddam accidens, ipsa tamen substantia ex tali conjunctione non potest dici accidens alterius. v, 156, b.

Ad hoc quod substantia separata sit in loco, quid requiratur, et quid sufficiat? v, 281, b.

Substantia actus est a potentia, determinatio vero ab habitu vel a specie. v, 291, a et b-295, a-300, a = vii, 141, b.

Quomodo due substantie sibi invicem succedant in sacramento Eucharistie? vi, 27, a et b-247, b.

Difficilius est accidens converti in accidens quam substantia in substantiam. vi, 179, a.

Substantia potest esse in aliquo non substantialiter. vi, 195, b.

Substantia spiritualis potest uniri corpori per contactum virtutis. vi, 210, a et b.

An substantia sit aliquo sensu interiori perceptibilis? vi, 213, b.

Substantia panis et vini non remanet post consecrationem in sacramento Eucharistie. vi, 220, b-223, b, in fine, et inde-231, b, in fine, et inde.

Substantia panis et vini convertitur in corpus et sanguinem Christi conversione singularissima. vi, 222, a.

Utrum, manente substantia panis, nulla facta conversione, posset corpus Christi esse in altari, divina virtute? vi, 229, b-244, b, et inde.

Substantia generari potest ex accidentibus Eucharistie corruptis. vi, 252, a.

Substantia, et suum accidens quo agit, non sunt due cause efficientes. vi, 266, b.

Quid ad perfectionem intellectualis substantie pertineat, quantum ad cognitionem? vii, 296, a.

Substantie separate immediatius movent corpora motu locali quam aliis modis. vii, 288, a.

SUBTILE, SUBTILITAS

Dos subtilitatis non prestat corpori glorioso ut sit simul cum alio corpore in eodem loco. vi, 177, b, et inde = vii, 75, a, et inde-84, b.

Corpora beatorum erunt subtilia propter plenum dominium anime supra corpus, ut perfecte informant, et per aliquam formam eis inhaerentem, que dicitur dos subtilitatis. vii, 73, b.

Dos subtilitatis, quid, et ad quid? vii, 73, b, et inde-82, b, in fine, et inde.

Christus non habuit ex dose subtilitatis quod ejus corpus esset cum alio corpore in eodem loco. vii, 95, b.

SUCCESSIO, SUCCESSIVUM

Successio temporis est in actione intellectus componentis et dividendis, et discurrentis; secus in simplici apprehensione. i, 56, b = iii, 374, a et b.

Successionem, non solum in generali, immo in speciali, representat idea divina. ii, 463, a.

Utrum successio sit de ratione infiniti partibilis? ii, 552, a-561, b, circa finem.

Infinitum in successivis potest dari a parte ante; et quomodo? iii, 16, a-24, b.

Cur in successivis non datur primum mutatum esse? iii, 24, b.

Successio estne de diffinitione motus? iii, 40, a-65, b.

Apud nos successio quedam est, quando intelligimus unum continuative, sicut quando intelligimus plura successive. iii, 151, b, in fine.

Quomodo tempus possit dici vel non dici esse successio; et qualis successio; et quomodo in morosa successione consistat? iii, 152, a-174, a-176, b.

Utrum sit eadem successio temporis et motus? iii, 157, b-174, a, b, et inde.

Successio, quid? iii, 174, b-176, b.

Successio in motu, duplex: scilicet intrinseca, et extrinseca. iii, 174, b-176, a, in fine, b.

Successio non est formaliter quantitas, cum possit esse inter non quanta. iii, 174, b.

Successiva sunt tantummodo dum fiunt. iii, 186, b.

Ad existentiam totius successivi non requiritur existentia partium. iii, 187, a.

Oportet quod motus qui est actus imperfecti, sit successivus; motus vero qui est actus perfecti, non est successivus, sed subitus. iii, 374, b.

Omnis successio in motu est propter resistantiam. Quis sensus? iii, 388, a-406, a.

Cur in motu interveniat necessario successio? iii, 417, b.

Quomodo in Eucharistia due substantie sibi invicem succedant? vi, 27, a et b-247, b.

Utrum in transsubstantiatione sit successio esse unius substantie post non esse alterius? vi, 220, b, circa finem-246, b, in fine, et inde.

In partibus successivorum, ex qualibet parte potest concludi totum. vi, 301, b.

Nulla res successiva corrupta potest, quocumque potentia, eadem numero reparari. vii, 1, b, et inde.

Utrum et quas contradictiones elaudat, quod successiva eadem numero reparentur? vii, 7, a-10, b-25, a-26, a.

SUPERBIA

Superbia fuit primum peccatum diaboli. iii, 337, b.

Superbia est maximum peccatorum. iii, 353, a.

Superbia, in quo consistat? iii, 353, b.

Superbia, ut est speciale peccatum, est radix et initium omnis peccati. iii, 353, b, in fine = iv, 489, a, in fine, b.

Ad superbiam et invidiam reducuntur omnia peccata mali angeli, licet fuerint plura. iii, 359, a, circa finem.

SUPERNATURALE

Finem ultimum supernaturalem potestne creatura intellectualis cognoscere naturaliter? i, 10, b-18, b, et inde.

Circa supernaturalia, quamquam ignorantiam potest habere angelus? iii, 352, b-450, b-451, a et b = iv, 180, a.
De supernaturali beatitudine angelorum; quomodo illam habuerunt? iii, 361, a, b, et inde.
Utrum aliquo supernaturali habitu indigeat homo ad diligendum Deum plus quam se? v, 360, a-367, b.
Non omnis dilectio Dei super omnia est supernaturalis. v, 368, b-369, a.
De distinctione supernaturalium et naturalium. vi, 219, a.
Non quolibet supernaturalis forma praequirat dispositionem supernaturalem. vii, 202, a-216, a, in fine.

SUPPOSITIO

Pro quo nomen supponit? i, 221, b, circa finem, et inde = v, 157, a.
De suppositione huius termini *Deus*. i, 224, a-226, a et b-227, a et b.
Suppositioni simplici attributa. i, 148, b.
Termini communes, sua naturali suppositione, stant seu supponunt confuse, et non determinate; sed aliter accipit hic suppositionem confusam S. Thomas quam accipiant communiter logici. ii, 43, b.
Pro quo supponit nomen *principium* in divinis? ii, 44, a, in fine.
Suppositio nominis non est idem quod significatio nominis, secundum S. Thomam. Et unde dicatur nomen supponere, et unde copulare? vi, 495, a, et inde.

SUPPOSITUM

De ratione suppositi, quare? i, 155, b, circa finem-228, a, circa finem, et inde-237, b, et inde = ii, 226, a.
Hoc nomen *Deus* significat indistincte supposita divinae naturae. i, 222, a.
A suppositis recipiunt numerum nomina adiectiva, non vero substantiva. i, 223, a, circa finem, b = ii, 38, a, in fine.
De differentia inter suppositum et naturam. i, 228, a, circa finem, et inde-231, a-238, b = iii, 292, a.
Quid nominis suppositi? i, 228, a, circa finem.
Suppositum est nomen secundae intentionis. i, 228, b = ii, 184, b, in fine.
Unde dicatur natura constituere suppositum; et quis sensus? i, 235, a, in fine, b = v, 108, a.
Utrum de ratione suppositi sit non esse in alio, et non esse unibile? i, 237, b, et inde.
Inter accidentia, sola quantitas habet aliquam causalitatem respectu esse suppositalis. i, 240, a.
Distinctio suppositorum non est prima ratio distinctionis realis numeralis. i, 245, a et b.
Ubi cumque est suppositum entis, est suppositum veri; et verum et ens quoad supposita convertuntur. ii, 163, b.
Quaedam intentionum secundarum conveniunt suppositis naturarum. ii, 178, a et b.
Persona significat suppositum naturae rationalis. ii, 200, a.
Utrum constituere suppositum repugnet relationi, ut relatio est? ii, 219, a, et inde-227, a, et inde.
Utrum relatio in divinis praesupponat suppositum constitutum? ii, 219, b-228, a.
Utrum relatio ut subsistens constituat suppositum? ii, 222, a, et inde-233, a, et inde.
Aliqua quae sunt de ratione suppositi, dicunt perfectionem; non autem omnia. ii, 225, b.
Quomodo Gentiles et Iudaei utuntur nomine suppositi in divinis? ii, 225, b.
In divinis non est aliquod suppositum absolutum. ii, 225, b-226, a.
Actiones sunt suppositorum. Quis sensus? ii, 225, b, et inde = v, 162, a.
In divinis, non possunt esse in eodem supposito relatio-

nes oppositae, sicut possunt in creaturis. Et quare? ii, 228, b.
Proprietates, in divinis, distinguunt supposita, non autem in creaturis. ii, 228, b.
Suppositum, in creaturis, constituitur et distinguitur per rem alterius generis. ii, 229, b.
Quam incommunicabilitatem suppositum importet in sui ratione? ii, 233, b.
Si in divinis non esset nisi unicum suppositum, non remaneret innascibilitas propriae. ii, 268, a.
Primum suppositum habet per innascibilitatem quod sit primum, non autem quod sit suppositum. ii, 268, b.
Cur divisio suppositorum non est in formis separatis a materia sicut in unitis? iii, 233, a.
Natura creata ex se sibi determinat certum suppositum. Quis sensus? iii, 252, a.
Ad constitutionem suppositi materialis necessario requiritur quantitas terminata. iv, 415, a.
Suppositorum diversitatem arguunt simpliciter in omnibus relationes producentis et producti. iv, 226, b.
Quare suppositum creatum totaliter terminat dependentiam naturae, non autem increatum? v, 8, b.
Cur supposita creata non possunt plurificari in eadem natura, sicut increata? v, 9, a.
Natura humana sic perfecte suppositatur in natura divina sicut suppositaretur in supposito proprio, sed non ita incommunicabiliter. v, 10, a.
Non est simile de accidente et de natura assumpta, quoad hoc quod est posse vel non posse esse in pluribus suppositis. v, 10, a.
In hac propositione, *Deus est homo*, hoc nomen *homo* praedicatur de hoc nomine *Deus* in quid, ratione suppositi. v, 50, a.
Esse actualis existentiae est de ratione suppositi. v, 105, a, et inde.
Ad *esse* existentiae divini suppositi terminatur creatio anime Christi. v, 116, b.
Solum suppositi est existere simpliciter; et *esse actuali* primo suppositum essentiae, non vero essentiam. v, 116, b-119, a.
Natura humana, in Christo, dat *esse* formaliter supposito divino. Quis sensus? v, 119, a.
Multiplex *esse* praedicat unitati suppositi; non autem multiplex operatio. v, 119, b, circa finem, et inde.
Si in Christo non sunt duae filiationes reales, non est praecise quia in illo non sunt plura supposita, sed quia unicum suppositum Christi non est capax realis filiationis temporalis. v, 129, b, circa finem.
Filiatio magis respicit suppositum quem generatio passiva. v, 131, a.
Additio pronominum ad nomina concreta trahit illa ad standum pro suppositis potiusquam pro quidditate. v, 145, a.
Actio cuius principium est natura assumpta, plus impu-landa est supposito assumpti quam non assumpti, vel quam actio naturae non assumptae. v, 162, a.
Per se esse quod convenit supposito de genere substantiae, non habet animam. vii, 42, a.

SYLLOGISMUS

In quolibet actu, tam virtutis quam peccati, est quadam deductio quasi syllogistica; et quomodo in utrisque? i, 94, b = v, 433, a et b-435, a.
Medio syllogismi attributa. i, 143, a.
Syllogismus expositivus non infringitur ex positione trium personarum in unitate essentiae. i, 153, a et b.
Falsa syllogisatio practica quandoque contingit ex passione, quandoque autem ex ignavia. v, 433, b.
Conclusio syllogismi quae fit in operabilibus, ad quamquam potentiam pertinet, et quomodo vocatur? v, 438, b.

SYNDERESIS

Naturali murmuri synderesis diaboli repugnat ejus perversa voluntas. III, 445, b. in fine.

Synderesis praestituit finem virtutibus moralibus, prudentia vero dirigit ea quae sunt ad finem. v, 431, b.

Synderesis, simpliciter loquendo, nunquam extinguitur, sed solum secundum quid, aliquando. v, 436, a.

TACTUS

Dissimilitudo inter tactum secundum quantitatem molis, et secundum quantitatem virtutis. II, 435, b, et inde = III, 435, a = IV, 226, b = VI, 210, a et b.

In sensu tactus medium est caro. III, 297, a.

Licet objectum tactus sit vere et realiter activum, species tamen ejus non nisi intentionalis est, et intentionaliter immutans. III, 303, b. in fine-304, a.

In solo tactu est dolor proprie. Et cur de sensibilibus aliorum sensuum a tactu non habetur per se dolor, sed solum tristitia. v, 235, a = VII, 413, a et b.

Animalia bruta non delectantur in sensibilibus aliorum sensuum a tactu, nisi secundum quod referuntur ad sensibilia tactus. v, 240, a.

Visus pati potest, non solum ut visus, sed etiam ut quidam tactus. v, 244, b.

Tactus corporalis, quid? VI, 207, a, in fine.

Utrum in corporibus damnatorum organa sensus tactus realiter calefiant? VII, 400, b-411, a et b.

Secundum tactum immutarentur corpora beatorum, si transirent per ignem, non tamen affligerentur. VII, 404, b.

TEMPERANTIA

Temperantia, secundum propriam rationem quam dicitur virtus moralis, non est in divina voluntate. II, 568, b.

In appetitu sensitivo, non autem in voluntate, est temperantia. Quare? v, 397, b-399, a.

TEMPORALE

Ad temporale se habet tempus aliter quam aeternitas ad aeternum et aevum ad aeternum. II, 5, b.

De temporali processione Spiritus Sancti. II, 58, b, et inde. Quomodo aeterna vel temporalis est creatio activa? III, 68, 4.

Quando est relatio, fundata super relatione quae est adiacentia temporis ad temporalia. VI, 93, b, circa finem-94, a.

TEMPUS

Aeternitas non est tempus, nec aevum. II, 4, b = III, 496, a. Formale et materiale in tempore, quid? II, 4, b-8, a, in fine, b.

Tempus et *nunc* temporis dupliciter differunt. II, 5, a.

Tempus se habet ad temporale aliter ac aeternitas ad aeternum et aevum ad aeternum. II, 5, b.

Triplex difformitas in tempore, triplex vero uniformitas in aeternitate. II, 8, b.

Duratio, extensio et continuitas non sunt de ratione temporis. II, 10, a.

Quidquid agitur in toto decursu temporis, divinus intellectus intuetur in tota sua aeternitate quasi praesens; nec tamen id quod agitur in quadam parte temporis, existens in tota sua aeternitate. II, 10, b-424, a, in fine-449, b.

Utrum Deus realiter referatur ad creaturas ex tempore? II, 297, b-309, b.

Tempus motus potest dupliciter accipi in motu, et praecipue in locali. II, 527, b.

Esse infinitum non conveniret eodem modo tempori praeterito et futuro. III, 15, a.

Si infinitum tempus praeterisset, non esset dare primum diem, etiam secundum intellectum; et idem dicitur de aliis successivis, quod non esset dare primum eorum partem. III, 24, b.

In tempore est motus, quoad suum formale; in instanti vero, quoad suum materiale. III, 66, a.

Tempus est subjective in motu coeli, quantum ad ubi. III, 67, b.

Si res permanens habet esse per instans, necessario, etiam ex suppositione, habet esse per tempus. III, 69, a.

Motus qui est actus perfecti, mensuratur tempore solum per accidens. III, 142, a.

Omnes motus continui corporum inferiorum mensurantur uno et eodem tempore, quod est passio, et principaliter mensura primi motus. III, 145, a.

Tempus, quid? III, 145, a, b, et inde-191, a.

Unicum tempus ad diversos motus diversimode comparatur. III, 145, b-156, a.

Unde est quod cogitationes animae, quae tempori non subijciuntur, tempore mensurantur? III, 146, a-183, a.

In toto tempore continuo est idem *nunc* seu instans secundum essentiam, sed plura *nunc* vel multa instantia secundum rationem, etiam secundum Aristotelem et Commentatorem. III, 147, a, et inde-178, a et b.

Tempus procedit ab aevum, juxta illud Boetii, *Qui tempus ab aevum ire jubet*. Quis sensus? III, 148, b-155, a.

Nunc quod est idem in toto tempore, est secundum se notius tempore; licet quandoque tempus sit notius nobis. III, 148, b.

Praeter tempus continuum, quod est passio primi motus, est aliud tempus discretum, et nullo modo continuum. III, 149, b.

Operationes et motus angelorum mensurantur tempore discreto, vel etiam continuo; quod tamen non est idem cum tempore quo mensuratur motus primi mobilis. III, 150, b-154, a-155, a et b.

Tempus estne numerus? III, 151, a et b-176, a.

Quomodo possit vel non possit dici tempus successio; et qualis successio; et quomodo in ingrossa successione consistat? III, 152, a-174, a-176, b.

Nullum tempus habet esse completum extra animam et intellectum. III, 152, b-164, b, et inde-186, a, et inde.

Esse ipsius angeli et ejus substantia, secundum se, mensurantur aevum, et non tempore; aliqua vero operatio angeli mensuratur tempore continuo, et aliqua tempore discreto. III, 153, a.

Quae sit ratio unitatis temporis? III, 155, b, in fine-156, a.

Utrum tempus sit subjective solum in motu primi mobilis? III, 157, a, et inde-173, a, et inde.

Utrum temporis et motus sit eadem successio? III, 157, b-174, a, b, et inde.

Utrum tempus sit successio in abstracto? III, 158, a-158, b.

Utrum tempus sit corpus quod movetur regulariter et uniformiter? III, 158, b, circa finem-177, b.

Utrum duo tempora possint simul esse? III, 163, b, et inde-183, b, et inde.

Utrum tempus sit compositum ex partibus non simul sed successive existentibus? III, 164, b, in fine-186, b.

Partes temporis, quomodo dicantur habere esse? III, 165, b-187, a et b.

Utrum sit aliquod tempus praesens? III, 167, a-188, b, circa finem, et inde.

Utrum tempus aliquod reale absolutum dicat supra motum? III, 172, b-197, b.

Quale tempus erat a principio creationis mundi? III, 173, b.

Si tempus stricte et proprie et simpliciter sumatur, est unum tantum; secus si large et secundum quid. III, 173, b-183, b, et inde.

Dum bellum Josue agebatur, erat tempus. III, 174, a.

Tempus non est prius et posterius motus, sed numerus eorum concretive sumptorum. III, 174, a-177, a.

Tempus est quantitas per se, non autem motus. III, 174, b, circa finem.

Tempus est principaliter continuum quam discretum, secundum Albertum; sed e contra secundum Sanctum Thomam. III, 176, a.

Tempus alias partes habet a partibus motus, et aliam successionem. III, 176, b.

Opinari tempus esse sphaeram coelestem, stultum est, secundum Aristotelem; quod tamen opinatur Gregorius de Arimini. III, 177, b.

Secundum Aristotelem et Commentatorem, est aliquod *nunc*, quod manet idem secundum substantiam in toto tempore. III, 178, a, circa finem, b.

Nunc fluens causat tempus. Quis sensus? III, 179, b.

Instantia quae continuant tempus, quam comparisonem habeant ad *nunc* stans? III, 180, a.

Indivisibilia temporis ac motus, et omnia alia, ipsum quoque tempus ac motus, quomodo corrumpantur? III, 181, a.

Esse plura tempora discreta in diversis angelis, vel etiam in eodem, non inconvenit. III, 182, a et b.

Tempus discretum non pertinet ad genus quantitatis. III, 182, b.

Necessitas ponendi tempus discretum, etiam secundum Augustinum. III, 182, b-183, a.

Intellectiones animae separatae mensurantur tempore discreto, et, in casu, etiam animae conjunctae. III, 183, a.

Tempus est causa diversitatis motuum formaliter, e contra vero materialiter. III, 184, b, in fine-185, a.

Tempus est creatura Dei. III, 186, a.

In quo sensu dicitur de corporibus coelestibus, in Genesi, *sint in signa et tempora*? III, 186, a.

Tempus est res successiva, cujus proprium est tantum esse dum fit. III, 186, b.

Tempus non proprie generatur et corrumpitur, sed per accidens; et non est simul generatio temporis et ejus corruptio. III, 187, a.

Multa tempora se includentia sunt praesentia. III, 188, a-188, b, circa finem, et inde.

Tempus est in instanti; quis sensus? III, 189, a.

Tempus est subjective in motu, non quoad aliquid ejus indivisibile, nec secundum se totum, seu quamlibet partem. III, 190, b.

In angelo secundum se est solum coassistencia ad tempus. III, 193, a.

Id quod de tempore est quasi materiale, fundatur in motu; quod vero est quasi formale, completur in ratione animae numerantis. III, 197, a.

Non est eadem comparatio temporis ad motum, quae est ipsius aevi ad aeternum. III, 197, b.

Non inconvenit, immo necessarium est dari ultimum instans temporis discreti. III, 359, b, circa finem.

Instantia temporis continui et discreti sunt improporcionabilia. III, 360, a.

Inter duo instantia temporis discreti non necessario medium cadit, sui vel alterius generis. III, 360, a, circa finem, b.

Operationes et passionis animae non sunt in tempore nisi per accidens. III, 373, b, et inde.

In his quae subjacent tempori, non est dare ultimum instans, sed primum instans et ultimum tempus. III, 374, a, in fine.

Nullus motus angeli mensuratur tempore nostro. III, 383, a.

Angelus movetur in toto tempore composito ex instantibus. III, 414, a.

Licet instans temporis discreti ipsius angeli coexistat tempori nostro, non tamen posset in eo angelus moveri, sicut posset in tempore nostro. III, 415, a.

Ordo duplex: temporis scilicet, et naturae. IV, 356, a, in fine.

Temporis ordo non attenditur in virtutibus, quantum ad

habitus, sed ordo naturae. V, 443, b, et inde=VI, 304, a, in fine, b.

Quanto est relatio fundata super relatione quae est adjacentia temporis ad temporalia. VI, 93, b, circa finem-94, a.

Utrum identitas temporis requiratur, ultra identitatem agentis et materiae, ad identitatem effectus reparati? VII, 3, a, et inde-4, a-16, a, et inde-19, a, circa finem, b.

Tempus non est de intellectu esse permanentis, nisi per accidens. VII, 24, a.

Aliquid dicitur esse in tempore dupliciter: scilicet per se, et per accidens, VII, 24, b.

In resurrectione erit aliquid quod fiet in instanti, et aliquid quod fiet in tempore. VII, 32, b.

Tempore mensurari non potest visio Dei, quae ponitur esse beatitudo hominis. VII, 135, b.

TENTATIO.

Tentatio malorum angelorum et victoria bonorum poterunt esse in eodem instanti. III, 359, b.

Licet sine speciali habitu gratiae possit quis resistere tentationi, non tamen sine speciali Dei auxilio. IV, 313, a et b.

Resistentia tentationum sine gratia gratum faciente non est facilis, aut prompta, vel delectabilis. IV, 315, b.

Resistere tentationi, dupliciter. V, 297, a.

TERMINATUM

Terminata quantitas necessario requiritur ad constitutionem suppositi materialis. IV, 115, a.

Utrum a terminatis dimensionibus distinguantur interminatae sicut ens in potentia ab ente in actu? IV, 139, b, et inde-156, a.

Utrum divisio dimensionis in terminatam et interminatam sit conveniens? IV, 140, b-156, b, et inde.

Aliquid ens est de se terminatum quadrupliciter. IV, 150, a, in fine, b.

Eadem quantitas potest dici terminata et interminata, secundum diversa. IV, 156, a.

TERMINUS

Terminus motus, dupliciter. I, 189, a.

Non oportet proximum principium operationis esse ejusdem generis cum termino producti. I, 212, a, circa finem.

Hic terminus *Dei* convenit cum terminis communibus et cum terminis discretis. I, 224, b.

Terminus generationis potest dupliciter accipi in rebus creatis, et etiam in divinis. I, 241, b.

Generatio divina non habet terminum a quo. I, 242, a.

Id quod in utroque termino generationis manet idem, est materia. Quis sensus? I, 248, a-257, b.

Quid de ratione formalis termini generationis? I, 248, b-251, a et b.

Formalis terminus generationis potest praeesistere in generante, non autem in subiecto generationis. I, 250, b.

Formalis terminus generationis et totalis non sunt idem. I, 252, a, in fine, b.

Terminus formalis productionis Verbi, quis? I, 283, b, circa finem.

Destructo termino per se, non remanet eadem relatio; secus destructo termino per accidens. I, 297, a, circa finem.

Termini ejusdem generationis sunt genitum, forma, et esse, sed diversimode. I, 322, a.

Terminus creationis est esse universale. Quis sensus? I, 330, a=III, 1403, a, et inde.

Termini communes sua naturali suppositione stant confuse, et non determinate. II, 43, b.

Quomodo penes terminos distinguuntur relationes? II, 56, b.

In divinis, relationes se habent aliquo modo ad processiones ut terminus et ut principium. II, 58, a, in fine.

Ad novitatem motus non requiritur novus terminus, sed sufficit antiquus novo modo; ex qua novitate potest etiam dici novus terminus. II, 122, a = v, 61, a.

Eadem forma potest esse terminus a quo et terminus ad quem. II, 124, a.

Non est inconveniens eandem formam esse terminum duarum mutationum, sed sub alio et alio esse. II, 129, a.

Ad aliquem terminum non pervenit augmentum charitatis, ultra quem non possit augeri. II, 130, b-134, b = v, 170, b.

Terminus in augmento alicujus formæ potest præligi tripliciter. II, 131, a = v, 170, b.

Quomodo filio est terminus generationis Filii, et quomodo non? II, 230, b, in fine et inde.

Terminus est causa efficiens proxima similitudinis. II, 299, a, in fine.

Terminus relationis realis est quid absolutum. II, 317, a.

Terminus actionis intellectus est conceptio seu verbum rei intellectæ. II, 348, b.

Terminus duplex: essentie scilicet, et quantitatis. II, 324, a.

Utrum terminus motus et motus sint idem realiter? III, 38, b, circa finem, et inde-61, a, circa finem, et inde = IV, 160, b, in fine-167, b = VII, 21, b.

Eadem forma est motus, terminus motus, terminus sui ipsius, mutatum esse, terminus mutati esse. Quis sensus? III, 63, b, in fine-64, a et b.

Habere duos terminos reales non est de ratione productionis inquantum hujusmodi, sed de ratione productionis cum motu. III, 69, b.

Quot modis contingit aliquid esse unum commune utrique termino mutationis? III, 70, b.

De uno termino motus transire in alium, contingit dupliciter in motibus corporalibus. III, 150, a.

Ultimus terminus humanæ perfectionis, quis est? III, 314, b.

Non est inconveniens virtutem simpliciter finitam non habere terminum in determinato genere, licet habeat terminum simpliciter. III, 333, a.

Utrum priusquam fuerint in termino peccaverint angeli mali? III, 346, a, et inde-357, a, in fine, et inde.

Omnis mutatio instantanea est terminus motus continui. III, 382, b.

Utrum sit dare ultimum instans in quo angelus quiescit in termino a quo? III, 394, a-417, a.

An in termino a quo, aut in termino ad quem, morietur angelus? III, 414, a.

Si duo termini sunt contrarii, et uterque est aliquid positive, mutatio non potest fieri in instanti, secus si mutatio habet unum terminum positivum, et alterum puram negationem. III, 421, b.

Comparatio recessus termini a quo et accessus termini ad quem secundum prius et posterius. IV, 35, a.

Duplex est terminus alterationis. IV, 37, b-40, a.

Dispositiones quæ in instanti infusionis anime inducuntur cum ea, sunt terminus alterationis precedentis, non quidam terminus intrinsecus, sed extrinsecus. IV, 77, a, circa finem.

Terminus per se conversionis panis in corpus Christi non est purus respectus aut modus, sed substantia sub modo essendi in sacramento. IV, 99, a et b = VI, 188, b, et inde-242, a.

Terminus extrinsecus, sicut anima respectu nutritionis, et locus respectu motus localis, potest precedere actionem et motum. IV, 163, b.

Duplicem terminum habet dimensio. IV, 132, a, circa finem.

Termini motus sunt impossibiles. Duplex sensus. IV, 155, b.

Utrum proximus terminus unionis cum natura creata possit esse essentia divina per se subsistens? V, 5, a-19, b, et inde.

De termino assumptionis in Incarnatione. Estne persona, vel potius respectus unionis? V, 53, b-56, b-61, a, et inde.

Possuntne aliqui respectus esse termini motus realis? V, 61, b.

Terminus in reduplicatione positus potest dupliciter accipi. V, 142, a-143, a.

In reduplicatione proprie dicta, prædicatum per se convenit termino reduplicato. V, 156, a.

Absque termino est appetitus finis. V, 357, b.

Diversis mutationibus, et non una, terminus a quo desinit, et terminus ad quem incipit. VI, 28, b.

Idem ubi respicere diversos terminos implicat contradictionem. VI, 174, b.

Quomodo est unus per se terminus unius mutationis, et etiam plures? VI, 238, a.

Terminus unius rationis potest esse per se terminus distinctarum mutationum secundum genus. VI, 239, a.

Falsum est quod in naturalibus nunquam sit habitudo inter terminos factionis nisi ratione subjecti. VI, 247, b, circa finem.

Divisio non requirit quantitatem quoad terminum. VI, 281, b.

Terminus ad quem ipsius intensionis realiter differt a termino ad quem ipsius remissionis. VII, 21, b, circa finem.

Ad eundem terminum extrinsecum, non autem intrinsecum, possunt terminari diversi motus. VII, 22, a.

Visio est similitudo objecti, quoad sui terminum, vel principium, non quoad sui essentiam. VII, 229, b, in fine.

THEOLOGIA

Theologia naturalis nulli scientiæ subalternatur; theologia vero revelata subalternatur scientiæ Dei et beatorum. I, 2, a.

Theologia revelata est quedam participatio, et assimilatio ad divinam cognitionem; cujus primum principium est intellectus divinus, proximum vero fides, id est, articuli fidei. I, 2, a et b-16, a.

Theologia revelata, licet non sit æque perfecta et proprie scientia sicut theologia naturalis, tamen ipsa est scientia, inquantum continuatur scientiæ Dei et beatorum. I, 2, b.

Theologia revelata est certior quacunque scientia humanitus inventa, licet sit inevidentior. I, 3, a.

Theologia revelata, eo modo quo est scientia, non est scientia articulorum fidei, sed conclusionum quæ sequuntur ex illis. I, 4, a.

Præter physicas disciplinas necessaria est ad salutem theologie revelata. I, 4, b.

Utrum theologia nostra subalternetur scientiæ Dei et beatorum quoad principium? I, 6, b, et inde-13, b; in fine, et inde.

Utrum theologia nostra subalternetur scientiæ Dei et beatorum quoad modum sciendi? I, 7, a et b-14, b, et inde.

Veritas prima, ut clare visa, est objectum theologie beatorum; nostræ vero, ut non apparens, ita ut non appareat, ita sit ratio formalis objecti, non intrinseca, sed ut motiva ad actum. I, 14, a.

Theologia revelata habet omnia quæ sunt de essentia subalternationis, non autem omnia quæ accidunt cuilibet subalternata. I, 15, a.

Qualis demonstratio est in nostra theologia? I, 16, a.

Scientia Dei et beatorum est causa essentialis theologie nostræ. Quis sensus? I, 17, a.

Quomodo theologia tradatur in Sacra Scriptura et Sacro Canone? I, 17, b.

Quomodo se habent theologia nostra ad probanda et declaranda sua principia proxima? I, 17, b, circa finem, et inde.

Theologia nostra est practica et speculativa, licet principaliter sit speculativa quam practica. i, 23, a.
 Finis theologie nostrae, quis, et ad quae ordinatur? i, 31, b.
 Aliter ordinatur theologia ad beatitudinem quam scientiae humanitus inventae. i, 32, a.
 Theologia revelata et theologia humanitus inventa differunt secundum genus: i, 36, b.
 Theologia est una scientia. i, 37, b.
 Deus est subjectum theologiae, et formale objectum, sicut quod cognoscitur per habitum theologicum. i, 48, b.
 Ratio formalis objecti theologiae nostrae, sicut qua aliquid in theologia cognoscitur, est lumen divinae revelationis. i, 49, a.
 Triplex ratio objecti theologiae revelatae. i, 49, a.
 Ens divinitus revelabile estne subjectum theologiae? i, 51, a et b-57, b, in fine, et inde.
 Deus estne subjectum nostrae theologiae absolute sub ratione deitatis? i, 59, a, et inde.
 Per theologiam fides acquiritur. Quis sensus? v, 317, b.

THEOLOGUS

Theologus scit conclusiones suas esse infallibiliter veras, sicut et propheta. i, 14, a, circa finem, b.
 Discursus theologi est demonstrativus solum apud fideles. i, 16, a.
 Theologus non considerat idem pro ultimo bono ac philosophus. v, 314, b.

TIMOR

Nullus actus divinae voluntatis est proprie timor. ii, 506, a.
 De ratione timoris, quid? v, 255, a.
 A timore servili et filiali procedit actus poenitentiae. vi, 304, a.
 Timor servilis, secundum essentiam suam, non est malus, sed est a Spiritu Sancto; scens ratione servilitatis. vi, 365, b.
 Timor servilis tripliciter se potest habere ad charitatem. vi, 365, b.

TOTUM

Totum, tripliciter. i, 211, b. = vi, 473, a-474, b, circa finem.
 Cum per modum totius, non per modum partis, designatur, principia differentia respondentur ad questionem factam per quid. i, 235, a.
 Genus, species et differentia significant totum, sed diversi modo. i, 357, b.
 Totum universale nullo modo invenitur in divinis. i, 369, b.
 Utrum relationes totius ad partes, et e converso, sint reales? ii, 285, a, b, in fine-299, b-300, a-307, a.
 Totum divinam essentiam, sed non proprie totaliter, vident beati. ii, 422, a = v, 189, a-220, b = vii, 249, b.
 Nullum infinitum habet rationem totius. ii, 559, b = iii, 15, b.
 Utrum produciens totum quod est in re producta, agat se toto? iii, 90, a-99, b.
 Ad existentiam totius successivi non requiritur existentia partium. iii, 187, a.
 Aliquid habet totum suum esse simul, tametsi possit deducere ab esse. iii, 193, a.
 Totum, a quibus partibus abstrahat, vel non abstrahat? iii, 237, a.
 Differentia inter esse partium alicujus totius et esse accidentis. iv, 114, b.
 In motu augmenti, aucto toto, augetur quilibet ejus pars. iv, 128, a.
 Totum in re particulari quanta, duplex. iv, 158, a, circa finem.

Sola anima rationalis est simpliciter tota in toto, et tota in qualibet parte; aliae vero formae, secundum quid. Quis sensus? iv, 158, b, et inde = vi, 46, b-283, b-284, b.
 Utrum totum sit idem quod suae partes? v, 16, a, et inde-21, a, et inde.
 Non est unus conceptus totius, et partium, quantumcumque unitarum. v, 21, a, circa finem.
 Differre se toto potest intelligi dupliciter. v, 22, b.
 Dictum Commentatoris, quod scilicet omnes partes simul, non sunt aliud a toto, quomodo intelligitur? v, 24, a et b.
 Non est dicendum quod totum superaddat aliquid partibus, vel quod faciat unum cum partibus. v, 24, b.
 Quae est potissima ratio quod totum differat realiter a partibus? v, 25, a.
 Ad rationem totius duo pertinent. v, 117, a-155, b-286, a.
 Proprietas partis non denominat totum absolute, quando talis proprietas potest convenire toti et parti, et praesertim si principaliter conveniat toti. v, 119, a-156, a.
 Christus est semper et ubique totus. Quis sensus? v, 281, a et b.
 Totus Christus est ubique, sed non totum ubique. v, 289, a.
 Quod totalis significatio orationis constituatur ex partialibus significationibus partium quasi totum, negat expresse S. Thomas. vi, 157, a, in fine.
 Quomodo anima perfecti animalis habeat totalitatem, quae sit vel non sit tota in toto, et tota in qualibet parte? vi, 195, a.
 In partibus successivorum, ex qualibet parte potest concludi totum. vi, 301, b.
 Totum potestativum, quid? vi, 466, a-531, b.
 Anima potest dici totum potentiale respectu animae intellectualis, sensitivae et vegetativae; licet, secundum aliam rationem, anima intellectiva possit dici totum potentiale respectu aliarum. vi, 476, b.
 Non tantum in bonum totus sicut in finem ordinantur partes totius. vii, 276, b, circa finem.

TRANSUTATIO

Materia non est principaliter ad hunc finem, ut subiciatur transmutationi substantiali. iv, 12, a, in fine.
 Quae transmutationes requirant de necessitate materiam? iv, 12, b, et inde.
 Multarum transmutationum potest esse subjectum anima rationalis. iv, 38, b.
 Transmutatio circumstantiarum triplex. v, 231, a.

TRANSUBSTANTIATIO

Utrum in transubstantiatione sit successio esse animae substantialis post non esse alterius? vi, 230, b, circa finem-246, b, in fine, et inde.
 Utrum transubstantiatio sit subjective in pane? vi, 231, b-248, a.
 Transubstantiatio per se terminatur non solum ad corpus Christi, sed etiam ad praesentiam eius in sacramento; et quomodo? vi, 237, b, et inde.
 Transubstantiatio non finit in ultimo instanti populationis verborum. vi, 248, b.

TRINITAS

Ex positione trinitatis personarum in unitate essentiae, non infingitur ars syllogistica, nec syllogismus expositivus. i, 153, a, in fine, b.
 In divinis, ex hoc quod ponimus unitatem essentiae et trinitatem personarum, non falsificatur illud principium: De quolibet affirmatio vel negatio est vera, etc. i, 154, a, et inde.

De Trinitatis imagine et vestigio in creaturis. i, 172, b, circa finem, et inde.

Toti Trinitati est communis potentia creandi. i, 174, a=iii, 87, b.

Trinitas personarum, in ratione qua talis trinitas, habet rationem causalitatis. i, 174, b.

Quomodo aliqua intelligantur a nobis prius vel posterius in his que pertinent ad trinitatem personarum. i, 209, b, circa finem, et inde.

Amor, essentialiter sumptus, est quid commune toti Trinitati. ii, 147, a.

Utrum Trinitatem, seu Deum esse unum et trinum, primus homo cognoverit evidenter per speciem influxam? iv, 192, a-194, b.

Quomodo attribuenda est redemptio toti Trinitati? v, 139, b, in fine-164, a-206, a.

Trinitas sibi soli nota est, et homini assumpto (Isidor., de Summo bono, lib. I. cap. 3). Quis sensus? v, 208, b-233, a.

Character sacramentalis, configurat trinitatem creatam Trinitati increate. vi, 80, b.

TRISTITIA

Tristitia distinguitur realiter ab odio. i, 76, b, circa finem. Nullus actus divine voluntatis dicitur proprie tristitia. ii, 565, b.

Utrum tristitia et dolor sint secundum se quaedam mala? iv, 393, a, in fine, b-397, a et b.

Tristitia et dolor non sunt mala formaliter, sed denominative solum. iv, 397, a.

Licet agens contra conscientiam tristetur, non tamen conscientia est tristitia. iv, 448, b.

De differentia inter tristitiam et dolorem. v, 240, a.

Utrum in voluntate Christi fuerit quaecumque tristitia, in hora passionis, propter dolorem corporis? v, 246, b-249, a, circa finem, et inde.

Unde causabatur tristitia que erat in voluntate Christi, tempore passionis? v, 251, b.

Tristitia immediate sequens apprehensionem intellectus, aut rationis, non dicitur passio, aut propassio. v, 255, a, circa finem.

Tristitia que erat in anima Christi, nullo modo contraria erat gaudio fruitionis. v, 258, b.

Tristitia quomodo sit vel non sit de prateritis? v, 350, b.

Virtus fortitudinis non tollit omnem tristitiam corporalem aut animalem, sed facit ne ratio ab eis absorbeat. v, 448, a et b.

Tristitia, dupliciter. vi, 301, b.

Eo modo quo objectum est causa passionis, magis proprie est causa tristitie aut doloris malum conjunctum quam bonum amissum. vi, 368, a.

Cur de sensibilibus aliorum sensuum a tactu non habetur per se dolor, sed solum tristitia? vii, 143, a et b.

Tristitia non est summum hominis malum (ii, 418, a).

UBI

Motus localis non est, proprie loquendo, locus vel ubi; conceditur tamen quod est locus vel ubi, qui est in fluxu. iii, 66, b.

Licet idem locus possit pluries acquiri, non tamen idem ubi. iii, 67, a.

Tempus est subjective in motu celi, quantum ad ubi. iii, 67, b.

Ubi in sua ratione dicit duo. iii, 130, b.

Utrum ubi sit locus? iii, 410, a-431, a-441, b, circa finem.

Ubi est posterius loco, et prius situ. iii, 441, a.

Ubi predicamentum, quid? iii, 380, b, et inde.

Ubi et locus non sunt in eodem sicut in subjecto. iii, 381, a.

Utrum ubi sit essentialiter respectus? iii, 391, a-410, b, in fine, et inde.

Potestne ubi predicari tam de Deo quam de creatura? iii, 391, b-412, b.

Ubi duplex: scilicet indivisibile seu simultaneum, et divisibile seu successivum. Et quid utrumque? iii, 407, b, et inde.

Ubi indivisibile potest perdi in instanti, seu totum simul; divisibile vero, partibiliter; et quomodo? iii, 408, a.

Ubi, super qua relatione fundatur? vi, 94, a.

Idem ubi respicere diversos terminos, implicat contradictionem. vi, 174, b.

Non potest idem ubi simul esse in duobus quantis. vi, 177, a.

UNCTIO

Extrema unctio est sacramentum. vi, 452, b.

Effectus principalis extremæ unctionis est remissio peccatorum quoad reliquias peccati, et ex consequenti etiam quantum ad culpam, si eam inveniat. vi, 453, a.

Materia proxima extremæ unctionis est oleum per Episcopum consecratum. vi, 453, b.

Cur exigitur consecratio materie in extrema unctione? vi, 453, b.

Forma extremæ unctionis est oratio deprecativa, et non indicativa. vi, 454, a.

Utrum effectus extremæ unctionis sit corroboratio nature contra debilitatem ex peccato relictam? vi, 454, b-458, a, et inde.

Utrum extrema unctio ordinetur ad remissionem peccati, sive mortalis, sive venialis, quoad culpam? vi, 455, a et b-460, a, b, et inde.

Utrum, concurrentibus omnibus que sunt de essentia sacramenti extremæ unctionis, consequatur aliquis effectus ex eo? vi, 456, a-463, a, et inde.

Quis sit proximus et per se effectus extremæ unctionis? vi, 458, a, et inde.

Sacramentum extremæ unctionis non debet dari nisi infirmis de quorum periculo vite timetur. vi, 458, a.

Inaptitudo et inhabilitas contra quam datur extrema unctio, non est naturalis, sed per se effectus peccati. vi, 458, b.

Effectus primus extremæ unctionis est quidam actus primus; et potest dici spiritualis quaedam unctio, et etiam ornatus. vi, 460, a.

Ordo inter plures effectus extremæ unctionis. vi, 460, a.

Aliqua fletio impedit effectum extremæ unctionis, aliqua vero non. vi, 461, a.

Sacramentum extremæ unctionis non debet dari pueris. vi, 461, a.

Unctio catechumenorum non est sacramentum; et qualis est dispositio quam confert? vi, 461, b.

UNIO, UNIRE

Unio aliter pertinet ad amorem, et aliter ad delectationem; et plus unit amor quam delectatio. i, 75, b.

Major est unio, secundum amorem, cum amato, ipsius appetitus, quam appetentis seu amantis. i, 76, a.

Unio est causa et essentia et effectus amoris, diversimode. i, 77, a=ii, 40, a.

Duplex unio anime ad objectum beatificum requiritur ad beatitudinem, sed diversimode. i, 83, a.

Per affectum quis Deo perfectius unitur quam per intellectum, et e converso, secundum diversa. i, 84, b=vii, 461, b.

Ex unione aliquorum ad invicem non semper resultat tertium compositum. i, 235, b-325, b.

Tribus modis uniri potest habens esse completum. i, 239, b=v, 87, a.

Quomodo unio, concordia et mutuitas concurrunt ad spirationem Spiritus Sancti? ii, 39, a.

Quod advenit, etiam post *esse* completum, etiam si sit distinctum realiter, si trahatur ad illud *esse*, non unitur accidentaliter. II, 228, b, in fine = v, 42, b-58, b, circa finem = VII, 42, b.

Utrum relatio unionis formae ad materiam, et partium continui ad invicem, sit distincta a fundamento? II, 293, a, et inde-307, a.

Unio quae est relatio, non unitur suo subjecto per aliam unionem mediam. II, 306, b, in fine.

Mixtio est unio miscibilium alteratorum. Quis sensus? IV, 81, a.

Unio naturae humanae integræ cum divino supposito erat una in actu, et duæ in potentia; quæ potentia fuit reducta in actum, Christo moriente. IV, 95, a.

Utrum una natura sic posset assumi a tribus personis, quod primus terminus unionis esset persona? V, 4, a-8, a, et inde-10, a.

Utrum essentia divina per se subsistens possit esse proximus terminus unionis cum natura creata? V, 5, a-10, a, circa finem, et inde.

Non est eadem similitudo de accidente respectu plurium subjectorum, et de unione naturæ ad plures personas divinas. V, 8, b.

Unio Verbi ad carnem est facta in persona, non in natura. Quis sensus? V, 10, b, et inde-76, b.

Unio naturæ divinæ et humanæ presupponit unionem ejus ad aliquam personam. V, 12, a.

Unum per se quod integratur ex materia et forma, est aliud a relatione unionis earum. V, 25, b.

Unio naturarum in Christo est quid creatum. V, 53, a.

Unio, quid? V, 53, a.

Unio, in Christo, differt realiter ab assumptione; et inter unionem et assumptionem est quintuplex differentia. V, 53, b.

Unio naturarum in Christo est maxima inter creatas uniones. V, 54, a, et inde.

Utrum unio naturæ humanæ ad Verbum sit relatio? V, 54, b, et inde-57, b, et inde.

Utrum unio duarum naturarum in Christo sit relatio consequens conjunctionem naturæ humanæ ad Verbum? V, 56, a-61, a = VI, 172, a.

Utrum respectus unionis sit in Incarnatione Christi terminus assumptionis? V, 56, b-61, a, et inde.

Unio duarum naturarum in Christo presupponit indivisionem duarum naturarum in supposito divino, super qua unitate relatio unionis fundatur. V, 57, b, et inde-118, a et b.

Unio aliquorum potest esse multipliciter. V, 57, b = VII, 47, a.

Humana natura non unitur Filio Dei accidentaliter. V, 59, a-156, b = VII, 42, b.

Nec divina essentia, nec proprietas personalis, potest uniri alicui creaturæ corporeæ per modum formæ, proprie loquendo de forma. V, 62, b.

Essentiam divinam uniri alicui creaturæ spirituali in *esse* intelligibili, non est impossibile; secus in *esse* naturali. V, 64, a.

Naturæ humanæ Verbo unitæ communicatur *esse* personale, vel subsistentia divinæ personæ. Quis sensus? V, 76, a.

Utrum implicet contradictionem personalitatem divinam, vel aliam, alicui uniri? V, 90, a-105, b.

Esse suppositi non potest Deo uniri. V, 106, a.

Natura humana unitur Verbo in *esse* divino, secundum quod est *esse* personæ Filii, non secundum quod est *esse* essentiae vel aliarum personarum. V, 119, b.

Gratia est dispositio ad unionem. V, 172, b.

Qualis unio requiritur ad vitalem immutationem? V, 181, b.

Inter unita triplex potest considerari medium. VI, 171, b, circa finem.

Qualis est unio inter humanam naturam et divinam? VI, 172, a.

Dicere quod sanguis Christi effusus in passione non fuerit unitus divinitati, est erroneum. VI, 235, a et b.

Utrum anima separata possit virtute propria se unire corpori organico disposito? VII, 34, b, et inde-46, b, et inde-49, a.

Utrum unio animæ ad corpus sit quid positivum? VII, 35, a-48, b.

Unio animæ ad corpus tria potest importare. VII, 46, b.

Requiritur unio divinæ essentiae, tanquam intelligibilis formæ, intellectui nostro, ut divinam essentiam videamus. VII, 219, b.

Divina essentia unitur intellectui beatorum per seipsam. VII, 234, b.

Ad quid unitur anima corpori? VII, 276, b, et inde.

UNITAS

Unitas generica, et unitas specifica scientiæ, penes quæ attenduntur? I, 35, a-36, b, circa finem.

Unitas universalis in multis particularibus assimilatur unitati lucis in luce generante et luce genita. I, 52, b.

Unitas rei nihil addit super rem quæ dicitur una, alias esset processus in infinitum. I, 180, b.

Utrum sit aliqua realis unitas præter numeralem? I, 347, a-351, b = V, 89, b-101, a.

Quæ unitas requiritur in natura specifica, ad proxime fundandum similitudinem in specie? I, 351, b = V, 95, b.

Non ad perfectam, sed ad perfectissimam unitatem debet reduci imperfecta distinctio. I, 415, a.

Unitas quæ est principium numeri, addit aliquid supra rem quæ dicitur una. II, 185, b, circa finem.

Id quod addit unitas de genere quantitatis supra rem quæ dicitur una, est *esse* quod dat quantitatem continui subjecto, non autem forma continuitatis; vel est quoddam accidens indivisibile de prædicto prædicamento, et non prædictum *esse*. II, 186, b-187, a.

Unitas quæ est principium numeri, solum reperitur in rebus materialibus. II, 187, a, in fine.

Unitas dicit in recto unicam negationem, rationis, et non rei. II, 188, a.

An unitas sit prior multitudine? II, 188, a.

Ultima unitas est forma numeri, dans ei speciem. II, 189, a et b-204, a.

Utrum ex unitatibus constituatur forma numeri? II, 194, b, et inde-202, b, et inde.

Unitas quæ est principium numeri, et unitas transcendentalis, sunt duæ, dualitate quæ non est numerus, sed dualitate transcendente. II, 200, b, circa finem.

Unitas non habet situm in continuo. II, 201, a.

Quomodo debeant intelligi auctoritates probantes quod numerus est unitates? II, 201, b.

A qualibet unitate seorsum accepta, et ab omnibus unitatibus simul sumptis, differt realiter numerus. II, 203, a, circa finem.

Ex unitatibus, non ex unis, componitur numerus. II, 204, b, circa finem.

Omnis unitas est indivisibilis, tam actu quam potentia. II, 205, a.

Id quod addit unitas super rem unam, non est perfectio, sed signum perfectionis. II, 206, b.

Quæ sit in numero ultima unitas, quæ est realis forma numeri, habens ordinem realem ad alias? II, 206, b, et inde.

Ultima unitas est forma numeri extrinseca, non intrinseca. II, 206, b, circa finem.

Licet ultima unitas, cum relatione ad alias, sit ens per accidens, non tamen sub relatione; et sic est forma numeri. II, 207, a.

Termini numerales, in divinis, dicunt unitatem vel multitudinem quæ consequuntur ens. II, 207, a, circa finem.

Super quamnam unitatem fundatur aequalitas? II, 318, b-319, a et b-320, a et b-322, b-323, a-324, b.
 Unitas specifica, vel generica, quomodo sint in individuis? II, 324, a et b.
 Differentia inter unitates et puncta. III, 136, a.
 Ad unitatem loci, quæ? III, 142, a-143, a, circa finem, b.
 Unitas de genere quantitatis estne accidens additum rei quæ dicitur una? IV, 134, a, circa finem-146, b.
 Opinio Henrici et Bernardi, quod unitas sit forma continuitatis. IV, 146, b, circa finem.
 Unitas negativa, seu divisio, duplex. IV, 152, a, in fine.
 Communissimus unitatis modus repertus in rebus materialibus est unitas continuitatis, v, 23, b.
 Præter unitatem quam habent ab intellectu, naturæ universales habent aliam unitatem in *esse* quidditatis. v, 96, b.
 Non omnia contenta in eodem prædicamento habent unitatem realem. v, 100, a, circa finem.
 Unitatem rationis requirit prædicatio univoca; et quamnam? v, 100, b.
 Duplex unitas realis: naturalis scilicet, et communis, sive specifica sit, sive generica. v, 101, a.
 Unitas universalis non descendit ad inferiora. v, 101, a, in fine, b.
 Unitas facta per intellectum potestne dici unitas essentialis? v, 102, a, circa finem.
 Unitas ipsius *esse* in Christo attenditur secundum suppositum. v, 119, b.
 Qua unitate Sacramentum Eucharistiæ est unum? VI, 149, b-155, b, circa finem, et inde.

UNIVERSALE

Universale est perpetuum, et incorruptibile, ubique et semper. Quis sensus; et quot modis id verificatur? I, 51, b-53, a = v, 104, a.
 Universali accedit unitas, et multitudo. I, 52, b.
 De universalibus est scientia. Quis sensus? I, 53, b, in fine, et inde.
 Nulla natura creata, est universalis extra intellectum. I, 54, a, et inde = v, 85, b.
 Universale dupliciter considerari potest. I, 54, a-352, a, circa finem = II, 254, a-391, b = III, 320, b = v, 92, b.
 Universale non est substantia. Quis sensus? I, 163, a = v, 102, b, et inde.
 Utrum universale sit extra intellectum? I, 346, b, et inde-348, b, et inde.
 Utrum universale proprie et simpliciter sumptum, scilicet objective, et ut est objectum intellectus, et subjectum scientiæ realis, et diffinibile, sit partim ab intellectu, et partim in re? I, 347, b-352, b = II, 253, a, b, et inde = v, 88, b, circa finem, et inde-99, b, circa finem, et inde.
 Objectum intellectus, in quantum terminans, nec est universale, nec particulare; sed in quantum movens, est universale. I, 349, b.
 Universale triplex. I, 351, a, in fine = III, 228, b = v, 104, a.
 De ratione universalis, quid? I, 352, b-362, b.
 Quomodo intellectus reducat ad actum illam potentiam qua dicitur universale esse in rebus ante operationem intellectus? I, 352, b.
 In divinis non potest esse universale et particulare. I, 360, b = III, 247, a.
 Species quæ imprimitur in intellectu, est universalis in representando, ita quod representat universale; non autem in essendo. II, 253, a-362, a = III, 298, a-319, b.
 Differentia inter Platonem et Aristotelem in positione universalium. II, 253, b = III, 321, a.

Quomodo distinctio inter universale et particulare apprehendatur intellectu? II, 390, b, circa finem-391, b, et inde.

Utrum scientia dicatur universalis vel particularis ex ratione medii, et non potius ex ratione objecti? II, 401, b-404, b.

De differentia inter universalem et particularem causam. II, 441, b.

Universalissimus effectus reducitur in universalissimam causam. Quis sensus? III, 103, a.

Licet universale et particulare generaliter inveniantur in omnibus prædicamentis, particulariter tamen inveniuntur in prædicamento substantiæ. III, 202, a, circa finem.

Utrum universale sit forma, an compositum, vel materia? III, 240, b, et inde.

Septem rationibus probat Mag. Albertus quod universaliter vere consistant extra intellectum. III, 242, b, et inde.

Cur universale et singulare exigunt diversas potentias in homine, et non in Deo, nec in angelo? III, 317, b.

Universale, quantum ad naturam significatam, est in re; quantum vero ad universalitatem, est in intellectu. III, 319, b-320, b.

Quid habet plus de entitate: universale, an singulare? III, 320, a, circa finem.

Universale, secundum quod accipitur cum intentione universalitatis, est quodammodo principium cognoscendi; secundum autem quod habet *esse* in singularibus, est quodammodo principium essendi. III, 321, a.

Utrum universale sit aliquid in re? v, 87, b, circa finem, et inde-92, a, et inde.

Utrum universale, objective et proprie sumptum, sit proprie et simpliciter in re, et secundum quid solum ab intellectu? v, 89, a, et inde-100, b, et inde.

Universale quadrupliciter potest sumi. v, 92, a.

Omne universale, quoad suum formale, dicit accidens. v, 93, b.

Quomodo et pro quo universale prædicetur? v, 93, b-95, a-103, b.

Potentia sensitiva non potest ferri in aliquod universale, licet feratur in aliquod universaliter. Quis sensus? v, 95, a = VII, 181, a.

Duplex unitas potest considerari in natura substrata intentioni universalitatis, et neutra est realis in actu. v, 96, b.

Intellectus agens facit universale, non intelligendo, sed abstrahendo, et possibilis comparat illud ad extra. v, 96, b, circa finem-97, b.

Universale est uno tantum modo ens per accidens. v, 99, b, circa finem.

Quomodo intellectus, dando rei universalitatem, non dat sibi repugnans? v, 100, b.

Natura in individuis est universalis in potentia. Quis sensus? v, 100, b, circa finem.

Unitas universalis non descendit ad inferiora. v, 101, a, in fine, b.

UNIVERSUM

Diversa diversimode ordinantur ad bonum universi, etiam creaturæ rationales. II, 491, b-498, a.

Deus posset facere universum in infinitum melius quam sit, quantum ad aliquid, et quantum ad aliud non. II, 539, b.

Duplex est bonum universi. II, 539, b, in fine, et inde = III, 205, b.

Utrum, si partes aliquæ universi meliorarentur, aliis non melioratis, tanta esset bonitas universi, quanta est hodie? II, 540, a-551, a, et inde-560, b.

Universum potest fieri a Deo melius septemplexiter. II, 540, b.

Estræ possibile Deum facere duo vel plura universa? II, 560, a, circa finem.

- Quid, et quomodo aliquid sit de perfectione universi? II, 560, b, et inde.
 Aliquod bonum particulare unius aliquando est majus quam bonum universale universi. V, 139, b.

UNIVOCATIO, UNIVOCUM

- Effectus cognitus ducit necessario in cognitionem causae univocae dumtaxat. I, 18, b.
 Nullum nomen a nobis impositum dicitur univoce de Deo et creatura. I, 125, a-359, a-361, b, in fine-401, a = II, 172, a.
 Utrum ens dicatur univoce de Deo et creaturis? I, 129, b, et inde-141, a, et inde.
 Aliter dividitur univocum quam analogum et equivocum. I, 135, a.
 Requisita ad univocationem. I, 144, a-359, a-360, a = II, 281, a-398, b.
 Non univoce dividitur bonum in honestum, utile et delectabile. I, 189, a.
 Non univoce dicitur memoria in nobis et in Deo. I, 219, b.
 Duratio non dicitur univoce de omni duratione. II, 9, a.
 Quid est nomen dici de pluribus univoce; et quae ad hoc requiruntur? II, 175, b.
 Non univoce dicitur principium in divinis, secundum quod dicitur Deus principium divinae personae et creaturae. II, 272, a, circa finem.
 Divina scientia non est univoca scientiae nostrae. II, 398, b.
 Non oportet omnem effectum habere causam primam univocam. II, 422, b.
 Agens univocum, sicut ad effectum unius speciei determinatur, ita ad motum unius rationis. III, 400, b.
 Divisio peccati in mortale et veniale non est divisio univoci in univocata. IV, 487, b.
 Quam rationis unitatem requirat praedicatio univoca? V, 100, b.

UNUM

- Utrum ens habeat rationem unam, seu conceptum unum? I, 125, b, et inde-129, b, et inde-131, b, et inde.
 An unum et ens significant substantiam rerum? I, 162, b, in fine-163, a.
 Unum dupliciter: scilicet transcendens, et de genere quantitatis. Et unum transcendens non addit realitatem aliquam super ens. I, 180, b = II, 185, b, in fine-200, b.
 Unum, verum et bonum, in rebus creatis, distinguuntur ratione. I, 181, a.
 Secundum Commentatorem, quod est indivisibile secundum quantitatem, est magis unum quam illud quod est indivisibile secundum formam. I, 203, b.
 Ex subjecto et accidente non fit unum per se. I, 343, b-344, a = III, 238, b = V, 81, a et b.
 Genus non dicit aliquid unum simpliciter; species autem est aliquid unum simpliciter. I, 348, b.
 Omnia attributa divina sunt omnino unum re in Deo. I, 372, a, et inde.
 Licet de ratione unius sit esse indivisum in se, non tamen esse divisum ab aliis. II, 52, a.
 Tam unum quod est principium numeri, quam unum quod convertitur cum ente, dicit negationem divisionis. II, 187, b-206, b.
 Numerus qui est de genere quantitatis, est unum quid simpliciter. II, 189, a.
 Utrum unum quod est principium numeri, dicatur de rebus abstractis a materia? II, 197, a, et inde-204, b, et inde.
 Utrum ratio unius sit negativa? II, 199, a et b-206, a et b.
 Cum invenitur dictum ab auctoribus quod unum est indivisibile, accipitur unum pro unitate. II, 204, b.
 Non ex unis, sed ex unitatibus componitur numerus. II, 204, b, circa finem.

Unum, quod est subjectum unitatis quae est principium numeri, est simpliciter indivisum actu, sed divisibile in potentia. II, 205, a.

Unum, quomodo dicatur prescindere ab ente in sua ratione, et includere negationem in obliquo tantum? II, 206, a.

Per quid principaliter unum habeat rationem primae mensurae? II, 206, a.

Per se unum simpliciter, et quod est unum numero, dicitur tripliciter. II, 207, b, circa finem = VI, 475, a.

Sicut ex materia et forma fit unum in esse naturali, ita ex intellectu et forma intelligibili fit unum in esse intelligibili; sed intellectus cum specie non facit unum per se, sicut fit materia cum forma. II, 361, a = III, 225, a.

Si tempus stricte et proprie et simpliciter sumatur, est unum tantum; secus si large et secundum quid. III, 173, b-183, b, et inde.

Omne quod est, ideo est, quia unum numero est. Quis sensus? III, 228, b.

Ea sunt numero unum, quorum materia est una. Quis sensus? III, 230, a, circa finem.

Anima vegetativa, sensitiva, et intellectiva, in homine, sunt una numero. IV, 50, a et b.

Unde res quae est una, habeat quod possit fundare plures conceptus? IV, 90, a.

Ad unum per se, seu simpliciter unum, quid? IV, 152, b = V, 81, b-82, a.

Ex comparato ad alterum ut forma ad materiam, et ipso altero, fit unum, sicut ex materia et forma. IV, 480, b.

Totum non facit unum cum partibus; sed est quoddam unum, realiter differens a partibus. V, 24, b.

Ex materia et forma fit per se unum, licet ipsa non fiant unum. V, 25, a.

Tale unum quod fit ex materia et forma, non est respectus, aut respectivum, aut materia, aut forma, aut unio. V, 25, a et b.

Ad praedicationem per se non requiritur quod subjectum habeat conceptum per se unum. V, 51, a, circa finem.

Ex essentia et esse nullum vere unum tertium resultat. V, 110, b.

Intellectus et intellectus sunt unum. Quis sensus? V, 185, b.

Eucharistia est sacramentum unum, et non plura; et quae unitate? VI, 145, b-149, b-155, b, circa finem, et inde.

Quomodo unum possit fieri multa sine divisione quantitatis? VI, 285, a.

Utrum, si actio non est una, sequatur quod nec terminus actionis possit esse unus? VII, 48, a et b.

Animam unam uniri diversis corporibus est impossibile. VII, 53, a.

USUS, UTI

Usus est actus voluntatis. I, 88, a.

Usus, quid? I, 88, a = IV, 283, a.

Usus potest esse actus intellectus et potentiae executivae. I, 88, a, circa finem.

Differentia inter uti et usum. I, 88, b.

Usus proprie est respectu eorum quae sunt ad finem. I, 88, b.

Usus sequitur electionem respectu ejusdem objecti potentiae executivae. I, 90, a.

Qualiter aliquando usus praecedat electionem? I, 90, b.

Utrum usus sumatur ab applicatione rei ad operationem? I, 91, b, et inde-92, b, circa finem, et inde.

Quomodo usus opponatur fruitioni et electioni? I, 92, b-93, a.

Quomodo coelo, angelis, et omnibus aliis quae a Deo facta sunt, utamur ad operationes nostras? I, 93, a.

Operatio quae ad usum requiritur, large dicitur usus. I, 93, b.

Usus non est essentialiter referre, sed causaliter. i, 93, a, in fine.
 Usus specierum in intellectu dependet ex voluntate. ii, 362, b.
 Homo non obligatur ad utendum gratia semper. iii, 337, b.
 Nomen usus ita significat actum, quod nullo modo potentiam, vel habitum. iv, 442, a.
 In usu sacramentorum qualis contactus materiae requiritur? vi, 20, b, et inde.
 Virtutibus nullus male utitur. Quis sensus? vi, 383, a.
 Utrum quis possit, reservato sibi usu, tradere dominium proprii corporis? vi, 509, a-513, b, in fine, et inde.

UTILE

De divisione boni in utile, delectabile et honestum. i, 189, a.
 Utile, quid? vi, 58, a.

UXOR

Utrum cognoscens uxorem, ad vitandam fornicationem in se, peccet? vi, 503, b-508, a-511, a et inde.
 Licet habere plures uxores simul sit aliquomodo contra legem naturae, tamen talis pluralitas quandoque fuit licita, ex Dei dispensatione. vi, 515, a.
 Solus Deus potest dispensare super pluralitate uxorum. vi, 516, a-526, a-528, b.
 Utrum habere plures uxores sit contra primum jus naturae, sic quod nulla cadat dispensatio? vi, 517, a, in fine, et inde-525, a, in fine, et inde.
 Utrum, ex hoc quod pluralitas uxorum impedit aliquomodo pacem familiae, sequatur quod sit illicitum habere plures uxores, contra legem Dei? vi, 518, a-528, b.
 Utrum aliquando fuerit licitum habere plures uxores, ex dispensatione divina, propter multiplicationem fidelium? vi, 518, a, in fine, b-529, a.
 Utrum liceat habere plures uxores ex dispensatione Papae? vi, 519, b-530, b, in fine, et inde.
 Habere plures uxores non est contra prima praecepta legis naturae. vi, 527, b-529, b.
 Quando, quibus, et quomodo fuit facta dispensatio de pluralitate uxorum? vi, 529, a-530, a.
 Infidelibus semper fuit peccatum habere plures uxores. vi, 529, a.
 Quando mos fuit plures uxores habere, peccatum non erat. (August.) Quis sensus? vi, 530, b.

VACUUM

Motus factus in vacuo nullam proportionem habet ad motum factum in pleno. iii, 97, b.
 Si in vacuo aliquid moveretur, moveretur in instanti? iii, 418, b-419, a et b, et inde.
 Potestne angelus in vacuo moveri? iii, 421, a.

VELLE

Velle dicitur proprie respectu finis. i, 61, b.
 Non omnis actus voluntatis est velle vel nolle. i, 77, b.
 Idem actus potest esse velle respectu unius, et nolle respectu alterius. i, 80, a.
 Velle et intelligere suntne productiones personarum in divinis? ii, 251, b-259, b.
 Quomodo velle et intelligere sint actus essentialiter in divinis, vel notionales? ii, 259, b.
 Utrum divinum velle sit semper ut in egrediendo? ii, 492, a-493, b, in fine, et inde.
 Quomodo divinum velle elicitur a divina voluntate? ii, 564, b, in fine-565, a.
 Deus non potest velle malum. ii, 566, b.

Licet divinum velle intelligatur a nobis non esse elicatum, non tamen potest intelligi a nobis nisi per modum eliciti. ii, 571, a, in fine, b.

Utrum velle divinum sit productivum creaturarum, proprie cadens super eas? ii, 579, b, in fine, et inde-586, b, et inde.

Utrum per aliquod velle intrinsecum Deus determinet se ad volendum aliquid ab aeterno? ii, 581, b-588, b.

Utrum velle divinum attingat volitum in particulari secundum omnes conditiones illud singulare circumstantes, sic quod tale velle sit efficax? ii, 582, b-589, b.

Utrum velle divinum habeat circa causata rationem causalitatis? ii, 582, b, et inde-589, b.

Quid addat determinatio divini velle ad ipsum? ii, 587, a.

Quomodo in Deo velle differat ab executione? iii, 51, a.

Velle imperii in aliquibus est executio, non tamen in omnibus. iii, 54, a.

Utrum velle amicitiae respectu sui fuerit primus actus inordinatus voluntatis diaboli? iii, 342, b-354, a.

Angelus beatus non potest male velle. iii, 422, b, circa finem.

Potestne daemon, vel damnatus, bene velle? iii, 424, b, et inde-429, b, et inde-445, b, et inde.

Utrum, ex sua libertate, possit voluntas non velle? iii, 430, b-447, b.

Quomodo bene velle moraliter excedat facultatem voluntatis? iii, 446, b.

Ex quibus causis accedat diabolo quod non possit bene velle? iii, 447, a et b-456, b-457, b.

Non quaecumque aut quomodocumque potest velle angelus, potest agere. iii, 460, b.

A quibus causis procedere possit bene vel male velle in voluntate? iv, 416, a et b-v, 431, b.

Tripliciter aliquis vult aliquid; et quid est velle aliquid in sua causa? vi, 365, a, et inde.

VENEREA

In delectatione venereorum est tria considerare. iv, 173, b.

VERBUM

Utrum essentia sit principium generationis Verbi sub ratione intellectus, vel alterius attributi? i, 282, b, et inde.

Verbum, quid proprie significet: formam, vel actionem? i, 325, a, in fine.

Diversitas inter significatum verbi et nominis verbalis. i, 329, b, circa finem.

Processio Verbi, in divinis, dicitur generatio; et ipsum Verbum procedens dicitur Filius. ii, 1, b.

Filius Dei eadem proprietate est Filius et Verbum, sed diversis rationibus. ii, 3, a-259, a.

In divinis, cur potius intellectus sit productivus verbi quam intellectio actualis? ii, 16, a.

Verbum est notitia genita, vel cognitio, vel sapientia, et huiusmodi. Quis sensus? ii, 16, b-258, b, circa finem-260, b, circa finem.

Verba et participia recipiant numerum a suppositis. ii, 38, b.

Non ponit S. Thomas quod actualis intellectio sit ratio producendi Verbum, sed potius quod sit ipsa productio Verbi. ii, 42, a.

De ratione spiritus est quod procedat a verbo, tum in Deo, tum in nobis. ii, 53, b.

Utrum Verbum dicatur mitti per omnem perceptionem veritatis? ii, 69, a, circa finem. b.

Esse aliquid in Verbo tripliciter. ii, 451, a.

Verbum intellectus nostri est illa conceptio, vel intentio, vel similitudo rei, quam intelligens per actum intelligendi producit. ii, 241, b.

Verbum differt a re intellecta, ab actu intelligendi, et a specie intelligibili; et verbum exterius significat primo verbum interius, et, eo mediante, rem extra. II, 241, b, circa finem, et inde = III, 281, b = VII, 227, b.

Triplex est verbum: scilicet cordis, imaginationis et vocis. II, 242, b.

Verbum dicitur species intelligibilis; et quare? II, 243, a, circa finem-258, b.

In divinis est Verbum quod producit per intellectum paternum. II, 243, b.

Licet Verbum in divinis possit sumi essentialiter, tamen, proprie loquendo, est nomen personale, et non essentialiter. II, 244, b.

De ratione verbi nostri, duo. II, 244, b, in fine.

Verbum divinum dicit respectum ad creaturas, non ex proprietate personali, sed ratione essentiali, quare includitur in significato persone. II, 245, b = III, 118, b, et inde.

Sicut verbum, si proprie capiat, in divinis, dicitur de solo Filio, ita et imago. II, 246, a, circa finem.

Utrum verbum sit forma representativa objecti principalis? II, 249, b-257, b, in fine, et inde.

Utrum verbum sit terminus intellectionis perfectae, vel imperfectae? II, 250, a, circa finem-258, a, in fine, b.

Utrum verbum sit aliud quam actus intelligendi? II, 250, b-258, b, circa finem.

Verbum intelligitur ut ratio cognoscendi rem ad extra. II, 253, b, in fine.

Eodem actu fertur intellectus in verbum et in rem per verbum representatam. II, 254, a.

Elicitivum verbi, quid? II, 257, a.

Verbum et species intelligibilis sunt formae ejusdem generis, non autem ejusdem speciei. II, 257, b.

Necessitas producendi et ponendi verbum in intellectu ultra speciem intelligibilem a phantasmatibus abstractam. II, 257, b-258, b-300, b = VII, 227, b.

Utrum ad unum tantum verbum visio beatifica terminetur? II, 257, b.

Cur solum verbum, inter ea quae sunt in intellectu, cognoscitur directe? II, 258, a.

Nulla intellectio, qualiscumque sit, completur sine verbo, perfecto, vel imperfecto. II, 258, a.

Quomodo verbum possit dici principium cognitionis? II, 258, b.

Productio verbo, non cessat actio intellectus. II, 258, b.

Cur Verbum, in divinis, magis importat respectum ad creaturas, quam nomen Filii, vel Spiritus Sancti? II, 260, a.

Verbo Dei non proprie convenit nomen cogitationis. II, 261, a.

Verbum, seu conceptio rei intellectae, est terminus actionis intellectus. II, 348, b.

Utrum res sint verius in seipsis quam in Verbo divino? II, 384, a.

Cognosci per Verbum, quid? II, 387, b.

Prius est generatio Verbi quam notitia creaturarum, in divinis. II, 402, b.

Verbum Dei non solum est *quo* agens agit, ut ratio in mente artificis, sed etiam est *quod*. III, 118, a.

In Verbo tot vident beati, in primo instanti suae beatitudinis, quot ibidem visuri sunt. III, 284, b, et inde = V, 198, b-229, a = VII, 421, b-256, b.

Ad verbum primo terminatur intelligere, et, mediante verbo, ad rem. III, 294, b, in fine, et inde = IV, 447, b.

Duplicem cognitionem Verbi habuit angelus: unam naturalem, aliam beatam, III, 312, b.

Species interius conceptae, secundum quid habeant rationem verbi? III, 491, a.

Utrum respectu eorum quae videntur in Verbo, possit esse illuminatio angelica? III, 501, a-503, b.

Verbi incarnationem factam esse in natura, est impossibile. V, 10, b-11, a.

Verbum Dei nullam naturae assumptae partem deposuit in morte (Damascenus). Quis sensus? V, 21, b.

Utrum unio naturae humanae ad Verbum sit relatio? V, 34, b, et inde-57, b, et inde.

Proprietas personalis Verbi Dei non est unita humanitati Christi, nec ejus carni, ut forma. V, 63, a.

Non est assumptibilis a Verbo materia prima denudata a quacunque forma. V, 109, b.

Verbum divinum supponit humanam naturam. Quis sensus? V, 110, a.

Si a Verbo dimitteretur natura humana, oporteret sibi dari novum esse actualis existentiae. V, 117, b-120, b.

Non omnis perfectio hominis debuit assumi a Verbo. V, 122, b.

In Verbo videt anima Christi omnia praesentia, praeterita et futura, et infinita secundum quid, non autem infinita simpliciter. V, 209, a-210, b-211, a-233, b, et inde = VII, 237, a.

Utrum possit intellectus creatus cogitare aliquid in Verbo praeter ipsum Verbum? V, 214, b, et inde-225, a, et inde.

Cognitio distincte et perfecte aliquo effectu in Verbo, comprehenditur Verbum, ut est causa illius effectus, licet non simpliciter comprehendatur. V, 218, b.

Quare unus beatus plura videt in Verbo quam alius? V, 221, b-229, a.

Ex perfectiori cognitione Verbi, non ex cognitione creaturarum in Verbo, aliquis est beator. V, 222, a.

Quicumque in Verbo videt beatus, simul videt. V, 222, b.

Eodem actu videtur Verbum et res in Verbo. V, 228, b, circa finem.

Angeli videntes Deum non cognoscunt omnes rationes cognoscibiles rerum quas vident in Verbo. V, 229, b.

Utrum sit in verbis sacramentalibus virtus spiritualis causativa gratiae? VI, 41, b-37, b, circa finem, et inde.

Verba non sunt univoce in omnibus sacramentis. VI, 48, b.

Verba sacramentalia attingunt effectum ad quem ordinantur, in ultimo instanti prolationis. VI, 25, a, in fine, b, et inde.

Verba consecrationis, in Sacramento Eucharistiae, ad quid attingunt? VI, 26, b-28, b, et inde.

Ultima syllaba verborum sacramentalium causat effectum, et non praecedentes. VI, 32, b, in fine, et inde-47, a.

Verborum sacramentalium virtus, in quo sit subjective? VI, 33, a-47, a.

Verba, in sacramento baptismi, debent proferri simul cum corpore abluitur. VI, 38, a.

In verbis sacramentalibus est virtus transiens, non permanens. Quare? VI, 99, a.

Verba Domini expriment in sacramento Eucharistiae consecrationem materiae et usum materiae consecratae. Et quoniam ex his verbis sunt de forma et essentia sacramenti? VI, 147, a et b-155, a-162, b.

In Verbo vident beati res contentas in sacramentis. VI, 214, b, et inde.

Quanam mysteria gratiae cognoverunt angeli in Verbo, a principio suae beatitudinis? VI, 216, a.

A verbo dicto realiter differt actus loquendi. VI, 501, b, circa finem.

In Verbo vident beati orationes vocales eis directas, orationes mentales eorum qui sibi afficiuntur, et omnia quae ad perfectionem suae beatitudinis pertinent. VII, 119, a et b.

Verbum quandoque expressius representat objectum quam species intelligibilis; nec tamen propter hoc continet eam eminenter. VII, 232, a.

Quid est dictum, *aliquid videre in Verbo*? VII, 250, b.

Novae revelationes quae fiunt beatis, non fiunt in eis formaliter per visionem Verbi. VII, 256, b.

VERITAS

Veritas prima, ut apparens, est objectum visionis patriarum; et veritas prima, ut non apparens, est objectum fidei et theologie nostrae. i, 14, a.

Unde prophetia habeat immobilem veritatem? i, 14, b=v. 200, a, circa finem, b.

Veritatis consideratio est finis speculativae scientiae. i, 20, a, in fine.

Ad veritatem cujuslibet propositionis non requiritur actualis existentia subiecti. i, 148, b=v. 275, a-280, b, et inde.

Veritas est in intellectu divino, proprie et primo; in intellectu autem humano, proprie, sed secundario; in rebus autem, improprie et secundario. i, 179, b.

Quomodo omnium est una veritas, et diversae diversorum, et singulorum plures? Et de veritate proprie et improprie dicta. i, 179, b, in fine-180, a.

Adequatio quae est de ratione veritatis, quid? i, 180, a.

Veritas rei creatae differt realiter ab ejus bonitate. i, 181, a-183, b-186, b.

Veritas nulli creaturae competit formaliter per essentiam, ita quod nulla res creata est sua veritas. Quis sensus? i, 185, a, in fine, b-187, b.

Cognitio est effectus veritatis. i, 186, b.

Veritas non est bona sine bonitate, licet intelligatur non intellecta ejus bonitate; et e contra. i, 186, b, circa finem.

Ad veritatem praedicationis, quid? i, 223, b.

Sempiternae veritatis est omnis propositio tam primi quam secundi modi per se latens. i, 330, b=iii, 71, b.

Ad veritatem locutionis, quae? ii, 33, a.

Veritas, principaliter, et secundum suam formalem rationem, est in intellectu; in rebus autem, non nisi secundum quod comparantur ad intellectum. ii, 157, b.

Veritas, prout est in re, dicitur *esse* vel essentiam rei, et, cum hoc, quamdam relationem fundatam in re, et terminatam ad cognitionem vel similitudinem quae est in intellectu (loquendo de veritate quae est in re creata). ii, 158, a.

Veritas, prout est in intellectu, non est relatio adaequationis; sed est cognitio, vel species, seu conceptus adaequatus rei, vel adaequans sibi rem; ita quod veritas supponit pro tali absoluto quod est in intellectu, sed, ultra illud absolutum, dicit respectum conformitatis vel adaequationis ad rem intellectam. ii, 158, b.

Qualibet res creata, extra animam existens, potest dici vera triplici veritate: scilicet veritate quae est formaliter in re, veritate quae est Deus, et veritate quae est in intellectu creato. ii, 159, a.

Utrum veritas sit conformitas actus intellectus ad rem extra? ii, 159, b-162, b.

Utrum veritas sit in intellectu tantummodo objective? ii, 159, b-162, b, circa finem, et inde.

Utrum ratio veritatis consistat in aliqua conformitate, vel respectu? ii, 160, b, circa finem-164, a.

Utrum veritas dicat essentiam cum respectu, vel potius cum segregatione ab omni sibi extraneo, negativo vel positivo? ii, 161, a-164, a, in fine, b.

Quomodo homo in hac vita possit judicare secundum veritatem divinam incommunicabilem, seu secundum rationes aeternas? ii, 162, a.

Non sequitur, si veritas sit in rebus sicut in causa, quod sit propter hoc in rebus formaliter. ii, 163, a-164, b.

Veritas est in rebus prius tempore quam in intellectu nostro; sed ratio veritatis perfectius salvatur in intellectu quam in re extra, ut extra est. ii, 163, a, in fine, b.

Veritas intellectus non est signum veritatis rei; sed id in quo fundatur veritas intellectus, est signum ejus in quo fundatur veritas rei. ii, 163, b.

Duplicem causam veritatis potest habere propositio singularis de futuro. ii, 470, a.

Non est eadem veritas trium propositionum, scilicet de praeterito, presenti, et futuro, de eadem re. ii, 470, b.

Non est determinata veritas de futuris contingentibus. Quis sensus? ii, 471, a.

Veritatis cognitio est duplex: una per naturam, alia per gratiam; et haec est duplex. iii, 200, b, circa finem.

Multas veritates potest homo cognoscere sine gratia gratum faciente. iv, 283, a.

Ad veritatem reduplicativam, quid? v, 146, a, circa finem.

Veritas prima estne objectum formale fidei; et in quo sensu? v, 313, a-319, b-321, a-330, b.

VERUM

Verum est objectum intellectus nostri primum, id est, adaequatum; non tamen per se, hoc est, per propriam rationem. i, 117, b.

Ratio veri consequitur ad omne intelligere. Quis sensus? i, 118, a.

Licet verum non sit per se vel formale objectum quod intellectus, stat quod est formale et per se objectum quo intellectus. i, 119, b, in fine, et inde.

Nulla res creata est vera formaliter proprie per suam essentiam. i, 179, b.

Verum et bonum ratione distinguuntur. i, 181, a.

Ratio veri non competit omni rei per se primo modo, sed secundo. i, 187, b.

Quid intelligit D. Thomas quando dicit quod verum et bonum distinguuntur per intellectum? i, 187, b, circa finem.

Utrum res dicantur verae ex conformitate ad intellectum divinum? ii, 159, a-161, b, et inde.

Utrum vera sit, vel falsa aliqua propositio singularis de futuro contingenti? ii, 457, a, in fine, b-470, a, et inde.

Duo contradictoria possunt simul esse vera in *nunc* avi, secus in *nunc* temporis. iii, 193, a.

Apprehendens falsum sub ratione veri potest immobilitari in eo. iii, 436, a.

Quid addat verum super ens? iv, 379, b, circa finem, et inde.

Verum et falsum sunt in intellectu, bonum vero et malum in rebus. Quis sensus? iv, 448, a.

Verum comparatur ad intellectum ut objectum formale et motivum; ad voluntatem autem, ut materiale et terminativum. vii, 153, a.

Ratio primi veri est ratio specialis objecti beatifici. vii, 153, a.

VESTIGIUM

Penes quid differunt vestigium et imago? i, 173, a et b-175, b.

Utrum de ratione vestigii sit sola representatio causae quoad causalitatem, vel etiam quoad formam? i, 173, b, circa finem, et inde.

Ratio vestigii non reperitur in accidentibus, sed tantum in substantiis. i, 176, a.

Vestigium non solum penes accidentalia, sed etiam penes substantialia attenditur. i, 177, a, in fine.

Magis proprie dicitur vestigium divinae Trinitatis, quam vestigium divinae essentiae. i, 177, b.

Partes vestigii, qualitercumque assignentur, ad tria genera reducuntur. i, 178, a.

Partes vestigii assignatae per *unum*, *verum* et *bonum*, differunt ab eo in quo tale vestigium reperitur. i, 178, b.

Ista tria, *modus*, *species*, et *ordo*, penes quae attenditur vestigium, differunt realiter in rebus creatis, non autem in Deo, in quo sunt sicut in causa. i, 181, b, et inde.

Substantia, *virtus*, et *operatio*, penes quae attenditur alia assignatio vestigii, ab invicem realiter distinguuntur; et duo eorum distinguuntur ab eo cuius sunt. i, 182, b.

VIA, VIATOR

In via, charitas præminet omnibus habitibus; secus in patria. i, 85, b-86, b=vi, 153, a-160, a.
 Pro statu viae, voluntas vultne aliquid necessario? i, 103, a=vi, 108, a-177, b.
 In via, justus homo non perfecte fruatur. i, 106, a.
 Cur angelo præfixa est via per duo instantia? iii, 358, b.
 Quare detur longior via hominibus quam angelis? iii, 425, a.
 Cur in via diligimus Deum contingenter; et quomodo naturaliter? iii, 443, a.
 In Christo, solum dum esset viator, idem actus fuit præmium et meritum. v, 270, a.
 Non semper, nec omnia illa per quæ quis meretur, pertinent ad statum viatoris. v, 271, b.
 Quomodo, in via, ratio prophetiae competeat Christo? v, 382, a et b.
 In via potest amitti charitas; secus in patria. vii, 133, a-191, a.
 Voluntas ordinata viatoris, sicut et beati, ordinat omnes actus, tam suos quam aliarum potentialium, in visionem Dei sicut in finem. vii, 153, a, circa finem.
 Quomodo in via voluntas appetit intensissime ultimum finem sibi practice ostensum? vii, 182, b, circa finem.

VIOLENTUM

In violenta morte, semper est alteratio prævia, et naturale corrumpens intrinsecum. iv, 86, a, circa finem.
 Actum qui est secundum inclinationem intellectus, contingit esse violentum. iv, 214, a.
 Ea quæ sunt in corporibus inferioribus ex influxu corporum celestium, non sunt violenta, etiam si videantur esse contra propriam naturam inferiorum corporum. v, 368, a, in fine, b.
 Quantitas et figura de per se faciunt ad motum violentum. vi, 52, b.

VIRGINITAS, VIRGO

Ad perfectionem virginitalis concurrunt integritas mentis et corporis. iv, 173, a.
 Integritas mentis, ad virginitalitatem requisita, contingit salvi dupliciter. iv, 173, a.
 Virginitas, unde dicatur? iv, 173, a, circa finem.
 Utrum virginitas secundum se pertineat ad dignitatem humanæ naturæ? iv, 174, b, circa finem-177, a.
 Utrum integritas membri corruptibilis sit materiale in virginitate? iv, 175, a-177, a.
 Virginitas quintupliciter. iv, 176, a.
 Integritas mentis, quam importat virginitas, contingit esse quadruplex. iv, 176, a.
 Integritas corporis, ad virginitalitatem requisita, est triplex. iv, 176, a, in fine, b.
 Propositum servandi virginitalitatem mentis et corporis potest esse triplex. iv, 176, b.
 Quomodo cum coitu conjugali amittatur vel stet virginitas, et in statu naturæ integræ, et in statu naturæ corruptæ? iv, 176, b.
 In actu generationis est triplex corruptio; et quæ harum est materia virginitalis? iv, 177, a.
 An virginitas sit virtus? v, 445, a, circa finem, b.
 An in virginum consecratione conferatur gratia? vi, 484, a.
 Cur solus Episcopus consecrat virgines? vi, 485, b.
 Virginitas Johannis non præfertur matrimonio Abraham, propter duo. vi, 499, a-539, a, in fine, b.
 Non obstante voto virginitalis per eam emissio, Beata Maria verum matrimonium contraxit. vi, 506, a.
 De virginitate servanda duplex votum emisit Beata Maria, ante annuntiationem. vi, 512, a, in fine, b.

An virginitas, vel continentia, sit bona non solum in ordine ad aliud, sed etiam secundum se? vi, 534, a, et inde.
 Quomodo fuisset virginitas in statu innocentie, et quomodo non? vi, 534, b.

VIRTUOSUM

Aliquis actus est virtuosus simpliciter, et aliquis est virtuosus secundum quid. iv, 498, a.
 Quandonam quis virtuose se exponit periculo mortis? vi, 372, b.

VIRTUS

In quolibet actu virtutis est quedam deductio quasi syllogistica, et aliter ac in actu peccati. i, 94, b=v, 433, a.
 De distinctione reali inter virtutem, operationem, et substantiam. i, 182, b.
 Differentia inter virtutes et gratiam. ii, 72, a=iv, 256, a-264, a et b.
 Actus virtutis informatur tripliciter. ii, 73, a=iv, 263, b, in fine.
 Ad quid sint necessarii habitus virtutum? ii, 83, a.
 Omnium virtutum forma est charitas; et quid dat virtutibus per hoc quod est illarum forma? ii, 90, b, et inde.
 Quantitas virtutis, quid? ii, 156, a, in fine, b.
 Tactus secundum quantitatem virtutis est dissimilis a tactu secundum quantitatem molis. ii, 435, b, et inde=iii, 435, a=iv, 226, b=vi, 210, a et b.
 De infinitate divine virtutis. ii, 523, b, circa finem, et inde.
 Non est in divina voluntate aliqua virtus per modum habitus. ii, 568, a.
 Virtutes quæ circa passiones nos dirigunt, non possumus in Deo ponere; possunt tamen ipsi attribui metaphorice. ii, 568, b-569, a.
 Contactus virtutis, quo angelus contingit locum, et virtus, secundum ejus contactum dicitur esse in loco, quid? iii, 133, a et b.
 Quomodo virtus angeli sit in loco? iii, 134, b.
 Virtus, seu potentia Dei, quid? iii, 196, a.
 Virtus anime apprehenditur ex operatione ejus. iii, 478, a.
 Differentia inter virtutes acquisitas et infusas. iv, 256, b.
 Utrum in virtutibus et donis consistat formaliter ratio gratiæ? iv, 258, b, circa finem, et inde-265, a, et inde.
 Utrum virtutes profluant a gratia; et quomodo? iv, 260, b, et inde-269, a, et inde=vi, 23, a.
 Gratia est virtutum productiva et dispositiva. Quis sensus? iv, 264, a.
 Virtutes non faciunt Deo gratum formaliter, sed gratia sola. iv, 265, a.
 Forma virtutum sunt gratia et charitas, sed alio modo. iv, 265, a.
 Per habitus virtutum nullus est dignus vita æterna sicut ex primo formali. iv, 266, a.
 Quomodo virtutes theologicæ destruantur, vel non destruantur, destructa gratia. iv, 266, b-271, a et b.
 Virtutes morales non constituunt voluntatem in esse morali, sed econtra. iv, 267, a.
 Virtus moralis, quid, et unde dicatur? iv, 267, a et b=v, 408, b.
 Virtutes sunt a gratia effective et formaliter. Quomodo? iv, 269, a.
 Unde sumitur diversitas virtutum et donorum? iv, 269, b.
 Connexio virtutum, unde sumitur? iv, 269, b=v, 302, a-445, a.
 Virtus potest haberi, etiam si deficiat materiale in ea. iv, 269, b, circa finem.
 Gratia perficit actus omnium virtutum; et est perfecta connexio inter virtutes et gratiam. iv, 272, a.
 Ex actibus virtutis infusæ nullus generatur habitus. iv, 299, b.

Solae virtutes infusae sunt perfectae virtutes, etiam morales; et in infidelibus sunt vere virtutes morales, non autem ultimate perfectae, vel meritoriae. iv, 301, a, et inde-471, a, et inde.

Differentia inter veram et falsam virtutem. iv, 301, b = v, 315, b.

Quomodo exponitur hoc verbum, quod omnes virtutes, si non operantur propter Deum, et uti sunt in infidelibus, sunt vitia? iv, 303, a-472, b.

Opinio Socratis, quod omnis virtus sit scientia, quomodo vera sit, aut falsa? iv, 450, a.

Actus precedentes virtutem, quomodo sunt boni et virtuosi? iv, 459, a.

Bonum temporale non est sufficiens finis actus virtutis, iv, 473, a.

Virtus potest aliquo modo sine culpa diligi propter se. iv, 473, b.

Peccatum veniale non corrumpit habitum virtutis, licet exeat ab aequalitate actus. iv, 499, b.

Non sua naturali virtute, bene vero virtute sibi divinitus collata, anima separata potest movere aliquod corpus. v, 281, b = vii, 279, b-280, a.

Habitus virtutum sunt nobis necessarii, et praesertim ad tria; ultra virtutes etiam theologicas sunt nobis necessariae virtutes morales; et, ultra infusas, etiam acquisitae. v, 287, a-297, a-408, b.

Virtutes humanae sunt habitus. v, 288, b.

Nomen virtutis, quid significet? v, 288, b-301, a et b-314, b.

Utrum virtus connotet respectum? v, 292, a-300, b, et inde.

Utrum virtus dicat meram relationem? v, 292, a, circa finem, et inde-300, b-303, a, et inde.

De diffinitione virtutis. v, 292, b-391, b-411, b-423, a.

Utrum virtus sit quid compositum, seu ens per accidens? v, 292, b-305, a, et inde.

Duplici ratione aliquis habitus dicitur virtus. v, 298, a.

Virtus supernaturalis quae est in sacramentis, estne tantummodo ordo ad aliquid? v, 301, a.

Qualitas quae prius erat virtus, potest remanere non virtus. v, 301, b.

Habitus qui prius fuit virtus moralis, non desinit esse moralis ex variatione aetatis, vel fortunae, vel status personae, ipso manente, licet pro aliquo tempore inclinare possit ad aliquem actum ad quem non inclinat alio tempore. v, 302, a.

Ad virtutem non est motus, puta alteratio, nisi ex consequenti et per accidens; quod tripliciter contingit. v, 303, a-405, a.

Corruptio virtutum habet causam positivam, et potest etiam habere negativam. v, 303, b, circa finem, et inde.

Quomodo respectus, qui connotatur in ratione virtutis, se habeat ad formam absolutam ipsius virtutis? v, 305, a.

In aliis virtutibus medium non eodem modo accipitur ac in iustitia. v, 306, b.

Utrum fides sit virtus? v, 309, a, in fine-310, a, circa finem, et inde-313, a, circa finem, et inde.

Ad virtutem intellectualem, quae? v, 313, b.

Fides uno modo magis proprie dicitur virtus quam scientia; et ratio virtutis magis proprie convenit fidei formatae quam informi. v, 314, a-315, a.

Quae dicatur virtus secundum philosophum, et quae secundum theologum? v, 314, b, et inde.

Sine charitate spes non est perfecta virtus. v, 315, b, in fine, et inde.

Circa quae versentur virtutes intellectuales? v, 322, b.

Spes est virtus, et quidem theologica, ac alia a fide et charitate. v, 338, a-339, a-341, b, et inde-348, a, et inde.

Idem secundum rem est objectum omnium virtutum theologiarum, differens tantum secundum rationem. v, 339, b.

Unde aliqua virtus dicatur theologica? v, 339, b.

Virtus theologica, quomodo possit vel non possit esse media inter duo vitia? v, 331, b.

Sola virtus theologica potest denominari ab aliqua passione; virtus vero moralis non nisi a modificatione passionum. v, 351, b.

Charitas est virtus. v, 354, a.

Utrum et quando amicitia sit virtus? v, 354, a-359, a et b-363, b.

Virtus tollitur, ablata possibilitate actus virtutis. v, 384, a et b.

Virtutes theologicae possunt cessare quoad proprias earum rationes, si scilicet removeatur earum principale objectum; et tamen poterunt tunc remanere secundum aliquam aliam rationem communem. v, 385, b.

Aliae virtutes morales sunt subjective in appetitu sensitivo, qui dividitur per irascibilem et concupiscibilem. Et secundum quid competat concupiscibili et irascibili esse subjectum virtutis moralis? v, 389, a.

Aliae virtutes possunt in nobis esse ex assuetudine operum, et causari ex actibus nostris. v, 390, b.

Praeter virtutes morales humanitas acquisitas, sunt homini necessariae quaedam aliae virtutes morales divinitus infusae. v, 391, b-408, b, in fine, et inde.

Virtutes morales et cardinales remanebunt in patria post resurrectionem. v, 392, a.

In virtutibus cardinalibus est aliquid materiale, et aliquid formale. v, 392, a.

Objectum formale virtutum moralium, quid? v, 392, a-410, a.

Virtutes cardinales habent duos actus. v, 392, b.

Utrum virtutes morales sint solum in parte sensitiva? v, 393, a, et inde-397, a, et inde.

Diffinitiones virtutum cardinalium, secundum Augustinum. Et quomodo intelliguntur? v, 393, b-399, a, circa finem, b.

Utrum virtutes morales sint subjective aequaliter in utroque appetitu, scilicet sensitivo et intellectivo? v, 394, a-402, b.

Utrum virtutes causentur ex actibus nostris sicut per principium activum? v, 395, a-404, b, et inde.

Utrum virtutes morales semper infundantur cum gratia et charitate, et sint necessario connexae cum illis? v, 395, b, et inde-404, b, et inde.

Utrum virtutes morales manent in patria quantum ad actum? v, 396, b-410, a.

Quae virtus moralis sit subjective in voluntate, et quae in viribus sensitivis? v, 397, a, b, et inde.

Nulla virtus potest esse in potentiis sensitivis apprehensivis. v, 398, b.

In quoniam sensu intelligitur quod omnis virtus est amor, et ars recte vivendi? v, 399, a et b.

Intellectus magis indiget habitu virtutis quam voluntas, ad determinandum actum ejus, quoad objectum, et quoad modum agendi. v, 401, a.

Id quod in actu virtutis moralis, est principalius, pertinet ad rationem. v, 402, a.

Virtus potest pertinere ad plures potentias, non ex aequo, sed ordine quodam; et virtus moralis est aequaliter in utroque appetitu, scilicet sensitivo, et intellectivo. v, 402, b.

Virtus moralis simplicior est habitu corporali, puta sanitate. v, 403, a.

Non semper actus appetitus sensitivi concurrit in materia virtutis moralis. v, 404, a.

Virtus moralis est habitus, qui est qualitas simplex. v, 404, a.

Virtutes morales infusae non solum habent connexionem ad invicem propter prudentiam, sed etiam propter charitatem, quam necessario requirunt. v, 405, b-410, b.

Virtutes dantur in baptismo. v, 406, a.

Non semper habens habitum virtutis operatur secundum illam delectabiliter. v, 407, a.

Differentia inter virtutes infusas et acquisitas in reprimentis passionibus. v, 407, b.

Cum gratia infundantur omnes virtutes morales, etiam in habentibus acquisitas ante gratiam. v. 408, a.
 Actus virtutis acquisite non potest esse meritorius nisi mediante virtute infusa. v. 409, b.
 Virtutes morales acquisitae distinguuntur specie ab infusis dupliciter. v. 409, b. circa finem, et inde.
 Virtutes morales erunt in anima separata sicut in radice solum, sicut in ea remanent potentie sensitivae; post resurrectionem vero omnia praedicta erunt in beatis perfecte et in actu. v. 411, a.
 Virtus non est in viribus inferioribus nisi inquantum participant rationem. Quis sensus? v. 411, b.
 Distinctio inter virtutes infusas et dona Spiritus Sancti. v. 412, a.
 Utrum dona in hoc a virtutibus distinguantur, quod virtutes modo humano, dona vero superhumano, perficiant animam? v. 414, b. et inde-417, a. et inde.
 Utrum dona in hoc a virtutibus distinguantur, quod virtutes disponunt voluntatem, ut est mobilis a ratione, dona vero ut est mobilis a Spiritu Sancto? v. 415, b-416, a. et inde-421, a. et b.
 Virtutes in tria genera distinguuntur. v. 417, b.
 Virtutes theologice praeferruntur donis, sicut virtutes intellectuales moralibus. v. 417, b.
 A virtutibus derivantur dona, et eas praesupponunt. v. 417, b.
 Communem perfectionem virtutum dona excedunt, et ad altiores actus dantur quam sint actus virtutum. v. 418, a-419, a.
 Quae delectatio consequatur virtutum opera? v. 418, a.
 Virtutes operantur circa eandem materiam ac dona, sed diversimode. v. 420, a. et inde.
 Aliquid est objectum virtutis dupliciter. v. 422, a.
 A quibus virtutibus remanebunt distincta dona Spiritus Sancti in patria, et a quibus non? v. 422, a. et b.
 Sine virtutibus moralibus non potest esse prudentia. v. 423, b-430, b.
 Nulla virtus moralis perfecta potest haberi sine prudentia et intellectu, sed omnes sunt necessario connexae cum illis et inter se: secus de imperfectis. v. 424, a-439, b. in fine, et inde-441, a. et inde.
 Quatuor virtutes cardinales sunt connexae ita quod qui acquirit vel habet unam, acquirit vel habet omnes; nec acquisita sine aliis habet proprie rationem virtutis. v. 424, a. circa finem-442, b. et inde.
 Virtus moralis duplex: perfecta scilicet, et imperfecta; et ad perfectionem ejus tria sunt necessaria. v. 424, a. in fine-431, a.
 Distinctio virtutum cardinalium varia, secundum diversos. v. 424, b.
 Synderesis praestituit finem virtutibus moralibus. v. 431, b.
 In scientiis speculative, et in artibus, non est connexio conclusionum, sicut est connexio virtutum moralium in prudentia. v. 439, a. et b-442, a.
 Virtutes intellectuales non sunt ad invicem connexae. v. 439, b.
 Triplex est gradus virtutum. v. 440, a.
 Non potest esse aliquis sufficienter prudens circa materiam unius virtutis, nisi sit prudens circa materias omnium virtutum. v. 441, a. et inde.
 Virtutes morales acquisitae possunt haberi sine magnificencia et magnanimitate; et quomodo? v. 442, b.
 Quaelibet virtus est alteri causa sine qua non essendi virtutem. v. 443, a. in fine, b.
 In virtutibus, quantum ad habitus, non attenditur ordo temporis, sed naturae. v. 443, b. et inde = v. 301, a. in fine, b.
 Unus actus generans ultimum habitum virtutis, generat et omnes alias virtutes morales in esse virtutis. v. 444, a.
 Estne virtus virginitas? v. 445, a. circa finem, b.
 Si virtutes sunt connexae, cur aliqui dicuntur habere magis aliquam virtutem quam aliam? v. 445, b.

Estne in sacramentis nova legis aliqua virtus supernaturalis, causativa gratiae? vi. 4, a-11, a. et inde-11, a. et inde-31, a. et inde-40, b. et inde.
 Virtus agendi est alio modo in principali agente, et alio modo in instrumentali. vi. 4, a. in fine.
 Utrum agens instrumentale, inquantum hujusmodi, habeat aliquam virtutem intentionalem impressam a principali agente, praeter motum localem? vi. 10, b-12, a-33, a-39, b.
 Virtus verborum sacramentalium, in quo sit subjectivae? vi. 33, a-47, a.
 Virtus supernaturalis in sacramentis est mere spiritualis, tam per essentiam quam per efficientiam. vi. 35, a.
 Virtus sacramentalis est in singulis instrumentis sacramenti incomplete, in omnibus vero simul complete. vi. 36, b-53, a. in fine-39, a-154, a.
 In sacramento Eucharistiae, virtus conversionis est perfectior in sacerdote quam in verbo, simpliciter; e converso autem, secundum quid. vi. 36, b.
 Qualiter sit virtus sacramentalis in diversis pertinentibus ad singula sacramenta? vi. 37, a. et b.
 Virtus sacramentalis non remanet in materia non sanctificata, post usum sacramenti. vi. 38, a.
 De virtute quam magis influit ferro. vi. 40, a. in fine-41, b.
 Agens principale imprimit aliquam virtutem instrumento. vi. 42, a.
 Virtus sacramentorum causatur per passionem Christi, et per carnem, et per humanitatem, et per suppositum. vi. 45, b.
 Virtus agendi instrumentaliter datur instrumento dupliciter. vi. 46, a.
 Virtus sacramenti consequens prolationem verborum non durat nisi per instans. vi. 48, a.
 Sermo, et etiam scriptura, in expositione, suscipit quandam virtutem intentionalem, causativam conceptus; et quomodo? vi. 49, a. et inde.
 Virtus sacramentalis, etiamsi ageret de necessitate naturae, non ageret in quodcumque indifferenter. vi. 50, b.
 Virtus sacramentalis, in sacramento matrimonii, in quo sit subjectivae, et quid operetur? vi. 53, a.
 Est diversa gratia sacramentalis a gratia virtutum et donorum, et addit super virtutes et dona. vi. 67, b-439, a.
 Contingit quamlibet virtutem, habentem falsam opinionem adjunctam, prodesse posse. vi. 72, b. circa finem.
 Quare virtus sacramentalis in verbis est transiens, in ministro vero permanens? vi. 99, a.
 Virtus sacramentorum assimilatur virtuti quae est in semine. vi. 105, a.
 Virtus sanguinis Christi, quae in sacramento Eucharistiae operatur, ad tria ordinatur. vi. 148, b.
 Verum corpus Christi non est virtus sacramenti Eucharistiae formaliter, sed est subjectum talis virtutis partialiter. vi. 153, a.
 Virtus sacramentalis non est principaliter in materia, in sacramento Eucharistiae. vi. 154, b.
 Per virtutis contactum potest substantia spiritualis uniri corpori. vi. 210, a. et b.
 Aliquid, in virtute superioris, potest agere ultra suam speciem. vi. 251, b.
 Ubi maneat virtus verborum prius prolatorum, donec concelebrans eadem proferat? vi. 287, b.
 Virtus instrumentalis potest habere effectum suum antequam sit. vi. 288, a.
 Utrum poenitentia sit specialis virtus? vi. 296, b. in fine, et inde-301, b. et inde.
 Virtus poenitentiae acquisita non est in innocentibus, bene vero virtus infusa. vi. 303, a. et b.
 Ad primum et principalem actum virtutis, quae sufficiant? vi. 304, a. et b.
 Poenitentia est virtus moralis. vi. 304, b.
 Virtutes infuse tripliciter se habent ad Deum. vi. 304, b.

Virtutes restituuntur per poenitentiam. vi, 314, b.
 Virtutibus nullus male utitur. Quis sensus? vi, 383, a.
 Quomodo, in quantum est actus virtutis, contritio causat remissionem peccatorum? vi, 441, a.
 Utrum, virtute propria, possit anima separata se unire corpori organico disposito? vii, 34, b, et inde-40, b, et inde-49, a.
 Habitus virtutis non solum determinat ad unum modum operandi, sed etiam ad unum objectum. vii, 84, a.
 Aliter medium determinant virtutes intellectuales, et aliter morales. vii, 84, a.
 Virtutis contactus est ratio angelo et animae separatae existendi in loco. vii, 116, a.
 Utrum virtutes morales praevineant intellectualibus; et unde dicatur una virtus simpliciter nobilior seu perfectior alia? vii, 162, a.
 Virtus intellectus agentis non potest augeri, nec intensive, nec extensive; secus virtus intellectus possibilis. vii, 211, a.
 Sola divina virtute, vel angelica, fit quod animae separatae viventibus appareant. vii, 282, a.

VISIBILE

Visibile duplex. i, 102, b, circa finem.
 Visibilis species est primum quod videtur a visu. Quis sensus? ii, 373, b-374, b.
 Sicut visibile ad visum, sic intelligibile ad intellectum. Quis sensus? iii, 471, b.

VISIO

Quomodo videantur ea quae fidei subsunt? i, 12, b, in fine-13, a.
 Fruitio beatifica transit super visionem qua Deus videtur. i, 163, a, circa finem.
 Utrum eodem actu quis fruatur Deo et visione eius? i, 67, b-82, a.
 Sicut se habet visio ad comprehensionem, ita fruïtio ad amorem. Quis sensus? i, 73, a.
 Non est fruendum visione Dei ut primario et principali objecto, licet sine illa non possit quis perfecte frui Deo. i, 81, b — v, 341, b-346, a.
 Visio, non vero delectatio, est finis charitatis in patria. i, 83, b.
 Omnis actus beatificus ordinatur ad visionem Dei, sicut ad finem ultimum quo. i, 87, b — vii, 153, a, circa finem.
 Clare videns Deum non potest suspendere actum suum propter experientiam propriae libertatis. i, 114, a — iii, 442, a, in fine — vii, 189, a.
 Videns divinam essentiam non potest motu proprio et per se velle carere illa visione, sed solum per accidens, et motu alieno, et volitione electiva. i, 114, b, in fine-115, b — iii, 440, a et b-442, a et b-444, a.
 Stante Dei visione, non potest quis Deum per se odire. i, 115, a et b — iii, 436, a — v, 436, b.
 Clare et confuse visionis mentalis diversa sunt objecta. i, 116, a.
 Visio beatifica est subjective in essentia animae, licet potentia sit ipsi essentiae ratio subiiciendi. i, 204, a.
 Quomodo aliqua simul videri possunt? i, 208, a.
 Nunquam charitas per suum augmentum potest perducì ad perfectionem visionis beatificae. ii, 130, a.
 Utrum ad unum tantum verbum visio beatifica terminetur? ii, 257, b.
 Videre in aliquo, dupliciter; et similiter intelligere. ii, 333, b, in fine, et inde.
 Ipsa forma quae visui imprimitur, visio vocatur ab Augustino. Ad quem sensum? ii, 364, a.
 Quomodo aliquid videatur in speculo? ii, 386, a — x, 188, b.
 Beati vident divinam essentiam totam, sed non proprie totaliter. ii, 422, a — v, 189, a-220, b — vii, 249, b.

De scientia visionis in Deo. ii, 492, a, in fine-494, b — v, 210, a et b-211, a — vi, 217, a.
 Visio beatifica est ejusdem rationis in angelo et in anima. iii, 216, b.
 Utrum visio beatifica sit actus ab intellectu creato elicited? iii, 259, b-284, a.
 Beati tot vident in Verbo per visionem beatificam in primo instanti suae beatitudinis, quot ibidem visuri sunt in aeternum, ita quod nulla sit eis nova revelatio, nisi per aliam notitiam a visione Verbi. iii, 284, b, et inde — v, 198, b-229, a — vii, 256, b.
 Triplex visio; et quomodo differant inter se? iii, 294, b.
 Medium in visione, tam corporali quam intellectuali, est triplex. iii, 300, b-310, b — iv, 189, b, in fine — v, 203, a, in fine.
 Ad videndum Deum, homo, post peccatum, indiget triplici medio; ante peccatum, duplici; in patria, unico; Deus. nullo. iii, 310, b, et inde — iv, 190, a et b — v, 203, b.
 Deus non potest videri per speciem creatam. iii, 311, b-312, a.
 Quorum, et quomodo recordaretur Paulus, post raptum, eorum quae in raptu vidit? iii, 312, a — iv, 190, a.
 Utrum aliqua visio possit partibiliter acquiri? iii, 367, b-375, a.
 Quomodo visio corporalis possit vel non possit intendi vel remitti? iii, 375, a.
 Visio objecti successive praesentati non est una, sed alia et alia continue. iii, 375, a, in fine.
 Non omnis claravisio Dei confirmat in bono. iii, 436, b-444, b.
 Principium visionis divinae essentiae est gratia. iii, 442, a.
 Effectus inseparabiliter concomitans visionem divinae essentiae est rectitudo voluntatis. iii, 442, a.
 Qualis fuerit illa Dei visio quae collata fuit Paulo et Moysi? iii, 444, b.
 Triplex lumen potest concurrere in intellectuali visione. iii, 502, a, in fine, b.
 Utrum Deus posset creare unam intelligentiam quae esset essentialiter visio Dei? iv, 185, b-188, a.
 Tripliciter Deus videri potest. iv, 190, b.
 Ad videndam Dei essentiam, quid requiritur? iv, 194, a.
 Privatio divinae visionis est proprie et sola poena intrinseca peccati originalis post mortem. iv, 366, b, circa finem.
 Pueri, decedentes cum originali peccato, dolentne se esse privatos visione Dei? iv, 367, b, circa finem, et inde-373, a-377, b, et inde.
 Utrum divina essentia uniatur de facto cuilibet intellectui beato, ut formalis visio? v, 177, b, et inde-192, b, et inde.
 Utrum visio beatifica, prout est sui, sit aequae perfecta seipsa, prout est Verbi? v, 178, a-192, b, et inde.
 Utrum Deus ipse quietet intellectum ex hoc quod causat in intellectu beati visionem creatam de se? v, 178, a-195, a, et inde.
 Utrum Deus beatificet ex hoc quod terminat et efficit visionem creatam? v, 178, b, et inde-195, a, et inde.
 Formalis apparentia objecti apprehensa est visio ejus, vel species quae est ratio videndi, non oportet quod sit tanta praecise et adequata realiter, quanta est apparentia objectiva; secus in esse representativo. v, 189, a.
 Visio beatifica, ut est visio Dei, beatificat formaliter et essentialiter; ut vero est visio sui, beatificat solum accidentaliter. v, 192, b.
 Visio beatifica directius et immediatius videtur Deus quam ipsamet. v, 193, a.
 Possibile est visionem beatificam non esse visionem sui. v, 193, b.
 Visionem beatificam perfectiorem esse respectu Dei quam respectu alienius objecti, potest intelligi tripliciter. v, 195, a.
 In visione beatifica, essentia divina, in se, et per se, quietat intellectum; visio vero, formaliter. v, 195, a.

Quomodo representent species derelictæ ex clara Dei visione? v, 196, b-228, b.

Quandoque visio per medium est perfectior quam immediata. v, 197, a.

Quomodo sunt intelligenda dicta Augustini, quod eadem visione beatus est Deus et creatura, et quod omnia sunt facienda propter visionem beatificam? v, 197, a.

Visio beata, in creato intellectu, est finita, tametsi fiat per speciem infinitam. v, 201, a.

Beatus qui imperfectius videt Deum quam alius, non propter hoc videt rem aliter quam est; nec propter hoc est aliquid in Deo quod non videat. v, 202, b.

Impossibile est quod aliquis intellectus creatus possit per sua naturalia videre divinam essentiam; ad hanc visionem indiget adiutorio luminis gloriæ. v, 204, a et b-205, a=vii, 195, b-196, a.

Nullus intellectus creatus, videndo Dei essentiam, videt in ea omnia quæ Deus facit vel facere potest; licet quilibet videat aliqua. v, 205, b=vii, 235, a.

Modus videndi res in Verbo magis assimilatur visioni conclusionis in principio, quam visioni rei in speculo. v, 209, a-226, a=vii, 250, b.

Utrum aliquis intellectus, videndo Deum, videat sic creaturas, quod ponat eas in prospectu suo? v, 215, b, in fine, et inde-227, a, circa finem, et inde.

Quare unus beatus plus videat in Verbo quam alius? v, 221, b-229, a.

Videntes divinam essentiam, simul vident in ea quæ vident. v, 222, b-229, a=vii, 258, a, circa finem, b.

Ex visione imaginis videtur proprie res cuius est imago. v, 225, b.

Virtute visionis beatificæ potest intellectus formare enuntiationes. v, 226, a.

Eodem actu videtur Verbum, et res in Verbo. v, 228, b, circa finem.

Videns divinam essentiam, non videt omnia quæ in ea refulcent. v, 229, a, circa finem.

Angeli, videntes Deum, non cognoscunt omnes rationes cognoscibiles rerum quas vident in Verbo. v, 229, b.

Visio, cuius potentie dicatur actus? v, 329, b.

Cur articuli fidei non sunt visi, sicut sunt visa principia demonstrationum? v, 337, b.

Beati proximius, immediatius et perfectius delectantur de Deo quam de visione Dei. v, 344, b-347, a.

De impossibilitate fidei et visionis de eodem in eodem subjecto. v, 375, b, et inde.

Fides non proprie dicitur visio. v, 386, b.

Triplex est principium visionis mentalis. v, 432, a, in fine, b.

Potestne aliquis oculus videre corpus Christi prout est in Eucharistia? vi, 206, b.

De ratione visionis corporalis, quæ? vi, 241, b=vii, 219, a.

Oculus corporeus beatorum videbit divinam essentiam sicut sensibile per accidens. vi, 244, a.

Beati vident in Verbo res contentas in sacramentis. vi, 244, b, et inde.

De omnibus de quibus nunc est fides, in patria erit manifestata visio. vi, 245, a.

Privatio divinæ visionis est principalis pœna damnatorum. vii, 98, b-102, b, et inde-118, a, et inde.

Beati vident in Verbo orationes vocales eis directas, et orationes mentales ac cogitationes eorum qui sibi affliguntur. vii, 119, a et b.

Utrum divina essentia possit ab aliquo videri sine gaudio? vii, 123, b-125, a, et inde-129, a, circa finem, et inde.

Utrum clara Dei visio necessitet videntem ad diligendum Deum? vii, 125, b-130, a.

Visio Dei, etiam a creatura, non mensuratur tempore, aut instanti, aut ævo, sed sola æternitate. vii, 135, a et b.

Visio Dei actualis, est ipsa beatitudo; habitualis vero est dos. vii, 143, a.

Dilectio speciali modo ordinatur ad visionem Dei. vii, 154, b.

Voluntas beati plus et principalius vult visionem Dei quam quicunque actum proprium. vii, 155, a.

Utrum lumen gloriæ sit ipsa visio clara et facialis? vii, 201, a, et inde-215, a, et inde.

Intellectus creatus ideo non potest per sua naturalia videre Deum per essentiam, quia non potest naturaliter habere speciem intelligibilem sufficienter eam representantem. Radix autem hujus est differentia modi essendi nature cognoscentis a modo essendi divinæ essentiae. Illam autem speciem habet per lumen gloriæ superinfusum. vii, 205, b-206, b.

Qualis sit proportio quam habet per gratiam intellectus creatus ad videndum Deum. vii, 205, b, circa finem-206, a et b.

Intellectus agens nullam actionem habet in visione beatifica. vii, 209, b.

Divina essentia per nullam creatam similitudinem, ipsam representantem, videri potest. vii, 219, a.

Ad videndum divinam essentiam requiritur ut ipsa divina essentia uniatur intellectui nostro ut intelligibilis forma. vii, 249, b.

Utrum clara et facialis visio sit ratio quare divina essentia non possit videri per speciem? vii, 221, a, et inde-227, a, et inde.

Utrum, si aliquis intellectus videret omnia in Deo, requireretur quod comprehenderet Deum? vii, 235, a et b-238 b-240, b, in fine, et inde-250, a-255, a.

Intellectus creatus, videns divinam essentiam, aliquo modo videt in ea omnia, et aliquo modo non. vii, 235, b.

Utrum divinam essentiam possit aliquis videre sub una ratione, puta sub ratione veri, et non sub alia? vii, 238, a-247, a, et inde.

Utrum intellectus beatus videat in Verbo omnia creata et creabilia, quantum ad *quid sunt*, non autem quantum ad *an sint*? vii, 239, b, et inde-252, b, et inde.

Utrum creature videantur in divina essentia sicut in speculo? vii, 239, b-250, b-257, b.

Utrum, si eodem actu videatur Verbum et creatura, de necessitate sequatur quod videns Verbum videat omnes creaturas? vii, 241, b-258, a, circa finem, et inde.

Licet videns divinam essentiam, per idem medium videat Deum distincte et creaturas distincte, non tamen necessario videt quamlibet creaturam. vii, 249, a.

Quid est dictum, *aliquid videre in Verbo*? vii, 250, b.

Omnis qui videt aliquid in quo sunt aliqua divisim, ut formæ in speculo, videt simul omnia illa; secus si sint in eo uniformiter et unita, ut conclusiones in principio. vii, 250, b.

Ad visionem prophetiæ duo concurrunt. vii, 276, a.

Visio imaginaria semper fit cum aliqua abstractione a sensibus. vii, 276, a.

VISUS

Quomodo lux sit formale et per se objectum visus, et quomodo non? i, 120, a.

Non est simile de colore respectu visus, et de bono respectu voluntatis. i, 188, a.

Primum quod videtur a visu, est species visibilis. Quis sensus? ii, 373, b-374, b.

Albedo separata posset disgregare visum. ii, 354, b.

Sicut se habet visus ad colores, sic intellectus ad phantasmatas. Quis sensus? iii, 302, a.

Sicut visibile ad visum, sic intelligibile ad intellectum. Quis sensus? iii, 474, b.

Quare oporteat esse majorem efficaciam visus, ad hoc quod aliquid videatur a remotiori quam de propinquo? v, 232, b, in fine, et inde.

Visus potest duobus modis pati: scilicet ut visus, et ut tactus. v, 244, b.

De visis non potest esse fides. v, 321, b, in fine, et inde.

Non visum, et non apparens, est de ratione fidei, ex parte credentis. v, 387, a, in fine, b.

Dissimilitudo inter visum et intellectum in modo cognoscendi. vi, 49, b.

Visus potest impediri a visione quatuor modis. vii, 195, a et b.

VITA

Memoria, intelligentia et voluntas sunt una vita. Quis sensus? i, 201, b-216, a.

Utrum vitam aeternam mereatur ex condigno qui habet charitatem? ii, 78, a-88, b, et inde.

Aliquis potest dici dignus vita aeterna dupliciter. ii, 86, b.

Creatura, in puris naturalibus, non est digna vita aeterna. ii, 87, a.

Omnia quae habent ideam in Deo, vel rationem, aut similitudinem, sunt vita in Deo. ii, 411, a.

Vite opera non possunt exercere angeli in corporibus assumptis. iii, 204, a.

Aptitudo in puero ad longiorem vitam, unde causatur? iv, 75, a-76, b-77, a.

Omnis vita infidelium peccatum est. Quis sensus? iv, 303, b-471, b.

Cur in hac vita patiuntur parvuli poenam sensibilem propter peccatum, et non in alia vita? iv, 376, b, et inde.

Vita spiritualis amissa per peccatum mortale potest reparari solum per principium extrinsecum. iv, 488, a.

Vita corporalis Christi fuit condigna recompensatio pro vita spirituali amissa per peccatum. v, 260, a.

Ad vitam aeternam consequendam, dupliciter valet opus humanum gratia informatum. v, 260, b.

Velle perseverari in hac vita, non est sine peccato mortali. vi, 420, b.

Huc est autem vita aeterna: ut cognoscant te, solum Deum verum, et quem misisti Jesum Christum (Johan. 17, v. 3). Quis sensus? vii, 129, b.

Vita dupliciter. vii, 135, a, circa finem.

Sine vite spe quidam mortui se exposuerunt. vii, 189, b.

VITALE

Actus vitalis, quid? i, 215, b.

Ad vitalem immutationem, qualis unio cum potentia requiritur? Et quare aliqua operatio dicatur vitalis? v, 184, a.

Aliqua vitalis operatio est a principio intrinseco et extrinseco, diversimode. Et quis actus potentiae cognitivae dicatur vitalis. vii, 229, a.

VITIOSUS, VITIUM

Actus vitiosus est dispositio ad augmentum vitii. ii, 128, a.

Estne vitiosa intentio operantis, qua aliud a Deo propter se diligitur? iv, 468, a-473, a.

In quo sensu virtutes in infidelibus sunt vitia? iv, 472, b.

Quare vitiosus patitur difficultatem, dum incipit recedere a vitio et accedere ad virtutem? v, 401, b, in fine-402, a.

Habitus vitiosus non stat cum gratia. v, 408, a.

Contrariorum vitiorum reatus possunt esse in eadem anima. vi, 311, b.

VIVENS, VIVUM

Duplex esse in viventibus inferioribus: scilicet materiale, et immateriale; et hoc, duplex. i, 193, a.

Licet processio Spiritus Sancti sit viventis a vivente conjuncto, secundum similitudinem naturae, non tamen est generatio. ii, 3, a, circa finem, b.

Vivens a non vivente, unde primo distinguatur? iii, 381, b.

Cur vivum magis dicitur componi ex corpore et anima,

quam quodcumque aliud inanimatum dicatur sic componi corpore et forma? iv, 92, b.

Corpus Christi vivum fuitne simpliciter idem numero ac corpus Christi mortuum? iv, 92, b-93, a = v, 278, a, et inde = vi, 186, b.

Corpori vivo non est statim dissimile cadaver. Quare? iv, 190, a.

VOLITIO

Differentia inter volitionem proprie dictam et intentionem. i, 62, b.

Utrum volitio finis sit causa volitionis eorum quae sunt ad finem? i, 79, b = iv, 211, b-228, b, circa finem, et inde.

Nulla volitio est directe et principaliter volitio sui, sed tantum secundario. Et de nolitione idem est dicendum. i, 82, a.

Volitio elicitata non semper praecedit notitiam etiam libere elicitam. iii, 330, a.

Omnem volitionem praecedit intellectio confusa, vel determinata; et non semper e contra. iii, 331, a.

Volitio necessaria praecedit cognitionem discursivam, non autem intuitivam. iii, 331, b.

Volitio non est de se nata movere ad sui intellectionem. iii, 472, a.

Volitio finis, et electio eorum quae sunt ad finem, quandoque sunt unus actus, quandoque plures. iv, 228, b.

Nec volitio, nec nolitio, est remissibilis in infinitum. iv, 420, b.

Utrum objectum sit causa volitionis, non solum *sine qua non*, vel formalis, vel finalis, sed etiam effectiva? iv, 238, a, et inde-253, a, et inde.

Utrum intellectus, vel actus ejus, sit causa effectiva volitionis? iv, 253, a et b.

Non volitio objecti, sed objectum volitionis, est per se objectum voluntatis; et ideo non oportet quod tanta necessitate voluntas feratur in volitionem illius objecti reflexe, quanta fertur in objectum recte. vii, 184, b.

VOLITUM

Rebus volitis non generaliter imponit necessitatem divina voluntas. ii, 440, a et b-577, b.

Ad volitum non habet voluntas divina eandem habitudinem quam actus scientiae divinae ad scitum. ii, 469, b.

Licet principale volitum a Dei voluntate sit sola divina essentia, tamen Deus vult alia a sua essentia. ii, 573, a.

Alia volita ab essentia divina non vult Dei voluntas necessario, sicut necessario vult divinam essentiam. ii, 573, b.

Utrum *velle* divinum attingat aliquod volitum particulare, secundum omnes condiciones illud singulare circumstantes, sic quod tale *velle* sit efficax? ii, 582, b-589, b.

Estne necessario volitum, illud in quo non est aliqua ratio mali, nec defectus boni? vii, 169, b-178, b.

In duplex volitum tendit voluntas: in unum necessario, in aliud contingenter. vii, 193, a, et inde.

VOLUNTARIUM

Voluntarius non esset motus charitatis, si non procederet ab aliqua forma habituali in nobis, superaddita potentiae naturali. ii, 70, b, circa finem.

Unde dicatur aliquid voluntarium; et quomodo voluntarium possit esse sine actu? iv, 212, b-417, a.

Rectitudo voluntarii actus, secundum quid sumitur? iv, 407, b.

Tripliciter ignorantia dicitur voluntaria. v, 434, a.

Voluntarium, dupliciter. vi, 364, a, in fine, b.

Voluntarium speculum est divina essentia. vii, 251, b.

VOLUNTAS

In voluntate, et in qualibet vi appetitiva, sunt quaedam qualitates inclinantes in objectum, quae dicuntur habitus. i, 35, a.

Voluntas, respectu finis, habet tres actus realiter differentes: scilicet voluntatem, intentionem, et fruitionem. i, 61, a, circa finem-63, a.

Intentio est actus voluntatis. i, 62, b.

Actus voluntatis duplex: scilicet naturalis, et contingenter seu libere productus vel elicitus, qui scilicet sibi competit ex imperio rationis. i, 63, a-94, a-260, a-261, b-268, b = iii, 438, b, et inde.

Voluntatis operatio nobilissima est fruitio; et similiter amor potest dici principalissima operatio voluntatis. i, 72, b.

Non omnis actus voluntatis est velle, vel nolle. i, 77, b.

In quo sensu complacentia dicitur quies voluntatis? i, 77, b.

Utrum voluntas eodem actu possit ferri in finem et in ea quae sunt ad finem? i, 78, a, et inde.

Actus voluntatis potest ferri in finem dupliciter. i, 79, b = iv, 435, a.

Idem actus voluntatis potest esse velle respectu unius, et nolle respectu alterius. i, 80, a.

Finis ultimus rectae voluntatis nostrae non est delectatio, aut alius actus voluntatis, sed operatio intellectus. i, 83, b-87, b.

Actus voluntatis circa Deum, in via, est nobilior quam actus intellectus; in patria vero e contra. i, 85, a.

Voluntas est potior in merito, intellectus vero in premio. i, 86, a, in fine, b.

Usus est voluntatis actus. i, 88, a.

Electio est actus voluntatis. i, 88, b, in fine = iv, 211, a.

Consensus est actus voluntatis; et est in sola voluntate, ut includit rationem superiorem vel inferiorem. i, 89, b-90, a.

Utrum a voluntate sit ordinatio quae est in actu electionis. i, 92, a, circa finem-93, b, circa finem.

Voluntas non dirigit, sed actum directum elicit, non nisi ut movetur a ratione. i, 94, b.

Voluntas necessario fertur in finem ultimum apprehensum sub ratione sua universali, et eodem modo in beatitudinem. i, 95, b, et inde-113, a.

Tam voluntas quam intellectus ex necessitate tendit in illa ad quae naturaliter ordinatur. i, 96, a.

Voluntas, sine praedictio libertatis, in aliquo ligatur. i, 98, a et b.

Voluntas non potest cogi. i, 100, a = vii, 132, a.

Licet voluntas necessitate naturalis inclinationis velit beatitudinem apprehensam sub ratione summi boni, vel beatitudinis, aut felicitatis, non tamen necessario vult eam apprehensam sub aliqua speciali ratione illius in quo beatitudo consistit; et hoc, dum est in via. i, 102, b = vii, 176, a, et inde.

Voluntas, pro statu viae, nihil necessario actualiter vult; nec ab aliquo objecto movetur necessario, quantum ad exercitium actus; secus, quantum ad specificationem actus. i, 103, a = vii, 168, a-177, b.

Voluntas dupliciter moveri potest: scilicet quantum ad exercitium, et quantum ad specificationem actus. Et a quibus, et quomodo, et qualis uterque motus? i, 103, a-110, b = iv, 250, a.

Invenitur indeterminatio voluntatis quoad tria. i, 103, b = vii, 177, b, circa finem.

Libertas voluntatis in tribus consideratur: scilicet quantum ad actum, quantum ad objectum, et quantum ad ordinem in finem; et diversa comparatio ejus ad haec. i, 104, a = iii, 440, b = vii, 178, a.

Voluntas, pro quocumque statu, potest suspendere actum suum. Quis sensus? i, 104, b.

Voluntas creata necessario movetur ad dilectionem divinae essentiae clare vise, non solum quoad specificationem actus, sed etiam quoad exercitium. i, 105, a.

Ultimo fine clare apprehenso, voluntas necessario fruitur. i, 105, b = iii, 434, b, circa finem, et inde = vii, 192, a, in fine, b.

Ultimo fine apprehenso sub generali ratione summi vel perfecti boni, aut felicitatis, aut beatitudinis, citra beatificam visionem, voluntas non fruitur perfecte. i, 105, b, in fine.

Voluntas aliquando magis, aliquando minus, in ultimo fine complacet. i, 112, b.

Potestati voluntatis non subest iudicium de prosecutione respectu ultimi finis clare visi, vel sub communi ratione. i, 113, b, in fine.

Voluntas, respectu finis, se habet ut potentia intellectualis; respectu vero eorum quae sunt ad finem, ut rationalis. i, 114, b.

Voluntas videns Deum, respectu quorum se habeat vel non habeat ad opposita? i, 114, b.

Voluntas, ut rationalis et deliberativa, multa potest circa Deum clare visum, quae non potest ut natura. i, 116, b.

Non valet consequentia: Voluntas amat entitatem rei sine bonitate; ergo entitas est bona sine bonitate. i, 186, a, circa finem.

Non est simile de bono respectu voluntatis, et de colore respectu visus. i, 188, a.

Voluntas et intellectus sunt duae potentiae distinctae realiter, etiam secundum Philosophum et Commentatorem. i, 194, a-200, b, et inde-213, a, et inde.

Utrum voluntas sit substantia? i, 199, b-211, a.

Utrum actus voluntatis sit cognitio? i, 200, b, circa finem, et inde-215, a, et inde.

Voluntas habet libertatem ex natura animae, seu per essentiam. Quis sensus? i, 202, a-217, b, in fine, et inde = iv, 215, a.

Utrum voluntas, prout est pars imaginis, dicat actum, aut habitum, aut potentiam, aut utrum horum? i, 203, b, in fine, et inde-220, a, et inde.

Actus voluntatis includit in ratione sua actum intellectus; et ideo ab eo separatus esse non potest. i, 215, a.

Voluntas non est caeca. Quis sensus? i, 215, a.

Voluntas potest in oppositum cujuslibet dictaminis. Quis sensus? i, 215, a, in fine, b.

Voluntas est appetitus rationalis in aptitudine. i, 218, b, in fine.

Quod est a voluntate, est possibile esse, et possibile non esse. i, 260, a.

Spiritus Sanctus non plus producitur voluntate, in quantum est voluntas, quam Filius; sed producitur per actum voluntatis, ut naturalis est. i, 260, a, in fine, b.

Voluntas potest ad aliquid comparari ut ad objectum, et ut ad principium; et hoc dupliciter. i, 260, b.

Per modum voluntatis procedit Spiritus Sanctus. i, 260, b, in fine = ii, 11, a.

Processio quae est per modum voluntatis, distinguitur tripliciter ab ea quae est per modum naturae. i, 261, a.

Voluntas aliquos actus producit naturaliter, et aliquos libere contingenter. i, 261, b-268, b.

Licet Deus habuerit voluntatem concomitantem respectu generationis Filii, non tamen voluntatem accedentem, nec antecedentem duratione vel intellectu. i, 261, b.

Voluntas in Deo non habet rationem potentiae, nisi secundum nostrum modum intelligendi. i, 276, b.

Quomodo intelligatur voluntatem in divinis esse principium processionis Spiritus Sancti? i, 282, a, et inde.

Cur in divinis potius amor quam actus amoris producat per voluntatem? ii, 16, a.

Actus voluntatis non est principium productivum, sed est ipsa productio Amoris, seu Spiritus Sancti. ii, 42, a, in fine.

Differentia inter productionem voluntatis et naturae in hoc quod est esse a duobus. II, 54, a.

Utrum voluntas, in puris naturalibus constituta, possit actum charitativae dilectionis elicere? II, 74, a, et inde-80, b, et inde.

In quaecumque substantiam actus potest voluntas cum charitate, potest et sine ea, non tamen quantum ad omnem ejus perfectionem, puta quantum ad ordinem in finem ultimum, et quantum ad efficaciam merendi. II, 80, a, circa finem, et inde-83, a.

Voluntas sine charitate potest habere actum ejusdem speciei in genere naturae cum actu charitatis, sed non in genere moris. II, 90, a.

Vires motae a voluntate duo ab ea recipiunt. II, 90, b, circa finem.

Ex voluntate dependet usus specierum in intellectu. II, 362, b.

Cur voluntas non eget ad volendum, sicut intellectus eget ad intelligendum, specie qua informetur? II, 363, a.

Secundum quod habet voluntatem adjunctam, scientia Dei est causa rerum. Quis sensus? II, 405, a.

Voluntas divina est radix contingentiae. II, 440, a.

Voluntas Dei consequens, licet semper impleatur, non tamen generaliter necessitatem rebus volitis imponit. II, 440, a et b-577, b.

Voluntatis divinae actus habet habitudines contingentes ad objecta secundaria. II, 444, b.

Voluntas divina non attingit necessario omne volibile. II, 447, a-465, b.

Estne verum quod ideae sunt in Deo ante actum voluntatis? II, 464, a.

Voluntatis divinae actus non habet ad volitum eandem habitudinem quam actus scientiae ad scitum. II, 469, b.

Providentia praesupponit actum voluntatis. II, 479, b.

De ratione voluntatis est quod actus ejus sit liber. II, 486, b.

Aliter se habet infinitas ad voluntatem divinam, et aliter ad intellectum. II, 557, a.

Voluntas est in Deo, non quidem differens ab ejus essentia secundum rem, sed secundum rationem. II, 563, a et b.

Non secundum rem, sed secundum nostrum modum intelligendi, voluntas divina elicit *velle* divinum. II, 564, b, in fine-565, a.

Nullus actus voluntatis divinae est proprie dolor, tristitia, spes, desiderium, timor, poenitentia, ira, invidia, odium. II, 565, b-566, a et b.

Aliquis actus voluntatis divinae habet rationem gaudii vel delectationis. II, 567, a.

Aliquis actus voluntatis divinae habet rationem amoris. II, 567, b.

Aliquis actus voluntatis divinae potest dici amor amicitiae proprie, et aliquis quasi amor concupiscentiae. II, 568, a.

In voluntate divina non est aliqua virtus per modum habitus. II, 568, a.

In voluntate divina non est fortitudo, nec temperantia, secundum propriam rationem qua dicuntur virtutes morales; nec justitia commutativa; bene vero justitia distributiva. II, 568, b.

Voluntatis divinae principale volitum, est sola divina essentia; attamen Deus vult alia a sua essentia. II, 573, a.

Voluntas divina, licet eadem volitione velit divinam essentiam et alia volita, non tamen necessario vult alia, sicut necessario vult divinam essentiam. II, 573, b.

Voluntas divina, quidquid vult, eternaliter voluit, et ad ea volenda determinata est; et omnia quae vult, necessario vult, necessitate absoluta, vel necessitate conditionata, seu suppositionis. II, 574, b.

De voluntate antecedente et consequente, in Deo. II, 576, a, in fine, b, et inde.

Si voluntate beneplaciti Deus aliquid vult, necesse est quod illud fiat. II, 579, a.

Utrum Deus omnem voluntatem creatam necessitare possit necessitate naturaliter praecedente; vel quomodo? II, 583, b-580, a.

Voluntas divina determinatur ad amandum se ex natura sua; ad volendum vero alia, per intellectum et sapientiam; et intellectus determinatur per voluntatem, quantum ad exercitium actus. II, 589, a et b.

Ex antiqua voluntate potest sequi novus effectus, tam in creaturis quam in Deo. III, 49, b-50, a.

Primus actus inordinatus voluntatis daemonis fuitne *velle* amicitiae respectu sui? III, 342, b-354, a.

Dupliciter voluntas est causa mali. III, 348, b = IV, 391, b, et inde.

Est impossibile esse in voluntate peccatum, nisi praecedat defectus in ratione. III, 350, b.

Intellectu existente in apice rationis, voluntas potest in oppositum. Quis sensus? III, 350, b, in fine et inde.

Voluntas est impossibile. Quis sensus? III, 351, b-352, a, circa finem, b.

Secundum sanctum Thomam, quis fuerit primus actus voluntatis angelicae? III, 358, a et b-449, b.

Voluntas, quoad actum primum, movetur a solo Deo. III, 396, b = IV, 230, b-248, b-249, b, circa finem.

Voluntas non secundum idem movet et movetur. III, 396, b.

Utrum voluntas, ex sua libertate, possit non velle, seu nullum actum habere? III, 430, b-447, b.

Nihil est magis in potestate nostra quam ipsa voluntas. Quis sensus? III, 430, b-447, b = IV, 253, a, circa finem-307, a, circa finem = VII, 171, b-182, a-183, a.

Utrum voluntas angelica adhæreat immobiliter alicui volito? III, 432, b, et inde-455, a.

Voluntas ut ratio, et ut natura, quid; quidque respiciant? III, 439, a, et inde = V, 243, b, in fine, et inde-253, b.

Distinctio voluntatis in *βούλησις* et *ἐκλογισμός* est accidentalis. III, 439, a = V, 253, b.

Respectu ejusdem objecti, etiam Dei clare visi, potestne voluntas habere dilectionem naturalem, et electivam, et alteram sine altera, et cum opposito alterius? III, 439, b, in fine, et inde.

Quomodo et a quibus necessitetur voluntas? III, 441, a et b-445, a = IV, 219, a et b-241, a = VII, 130, b.

Rectitudo voluntatis est effectus inseparabiliter concomitans visionem divinae essentiae. III, 442, a.

Actus voluntatis potest dici naturalis dupliciter. III, 445, a, circa finem.

Bene velle moraliter excedit facultatem voluntatis, non simpliciter, sed ut est corrupta per peccatum. III, 446, b.

Unde insit voluntati quod habeat movere alias potentias ad agendum, et quomodo eas moveat? III, 449, a.

Immutabilitas voluntatis non repugnat ejus libertati. III, 453, a.

Non sic contingenter se habet voluntas, post generatum habitum, ad producendum actum dissimilem, sicut ante. III, 454, a.

Voluntas perversa diaboli repugnat naturali murmuri syn-deresis. III, 455, b, in fine.

Voluntatis angelicae sunt duae actiones: una immanens, alia transiens, quae dicitur executio. Voluntati autem humanae competit tantum operatio immanens, sicut et intellectui. III, 461, a.

In nobis potentia executiva est alia a voluntate. III, 461, b.

Voluntas movet immediate intellectum, et, eo mediante, omnes alias potentias ad suos actus. III, 461, b = IV, 202, a.

Voluntas, sicut et intellectus, potest se extendere tam ad actus quam ad objecta quae sunt diversa genere, ut tamen conveniunt in aliqua ratione communi. III, 462, a.

Voluntas angeli, licet non quoad actum volendi, tamen quoad actum movendi, requirit approximationem. III, 462, b.

Actus voluntatis est magis occultus alteri a volente, quam actus intellectus. *iv*, 472, a.

Voluntas movet seipsam. *iv*, 202, a. circa finem-221, a-222, b-223, a-224, a.

Utrum sit principaliter in voluntate, vel in intellectu, libertas arbitrii? *iv*, 203, b, in fine, et inde-214, b, et inde.

Utrum voluntas sit liberior intellectu? *iv*, 206, b, et inde-218, b, et inde.

Utrum voluntas sit potentia activa respectu proprii actus? *iv*, 207, b, et inde-220, b, et inde.

Utrum voluntas hoc habeat per essentiam nudam? *iv*, 208, a, in fine, b-223, a.

Libertas est in voluntate formaliter, et ut in subjecto; casualiter vero, in intellectu. *iv*, 215, b-217, b.

Quomodo voluntati imputetur cogitatio morosa? *iv*, 216, a et b.

Voluntas potest determinare intellectum, sine hoc quod agat. *iv*, 217, a.

Quomodo voluntas, cum sit de se indeterminata, potest determinare se, et etiam intellectum; et quomodo etiam determinatur ab intellectu? *iv*, 220, a-224, b-245, a et b.

Libertas arbitrii est voluntas ut continet in virtute actum potentiae deliberative. Quis sensus? *iv*, 220, a, in fine, b.

Cum voluntas movet seipsam, secundum aliud fundat relationem moventis, et secundum aliud terminat eam, et fundat relationem oppositam. *iv*, 221, b.

Voluntas, a quo moveatur active respectu finis? *iv*, 223, a.

Dum voluntas movet se, triplex relatio realis intervenit. *iv*, 225, b.

Una voluntas potest agere in aliam per modum objecti, non per modum vitalis principii. *iv*, 226, b.

Voluntas in quibusdam actibus habet dominium completum, in quibusdam autem incompletum. *iv*, 227, b-459, b.

Necesse est absolute, in sensu composito, voluntatem, positam sub actu, tendere in objectum talis actus. *iv*, 228, a.

Voluntatis divinae actus potest terminari ad rosam et non rosam, non variata specie volitionis; non autem humanae voluntatis actus. Quis sensus? *iv*, 228, a.

Non naturalis, sed coactionis necessitas repugnat voluntati. *iv*, 229, b = *vii*, 180, a-193, b.

Voluntas movetur vel moveri potest ab intellectu. *iv*, 230, a.

Voluntas potest moveri ab aliquo exteriori. *iv*, 230, b-232, a.

Solus Deus potest movere voluntatem ad exercitium sui actus, tanquam principium exterius. *iv*, 231, a.

Duplex est voluntatis objectum. *iv*, 231, b.

Nulla creatura potest diminuire voluntatem nostram, quoad exercitium, necessario. *iv*, 231, b.

Voluntatis et intellectus diversitas, in hoc quod est moveri necessario, et non necessario. *iv*, 232, a.

Utrum Deus causet immediate actum voluntatis, aut sola voluntas? *iv*, 236, b, circa finem, et inde-250, b, et inde.

An aliqua impressio in voluntatem fiat ab objecto? *iv*, 247, a.

An objectum voluntatis requiratur ad actum, precise ut causa *sine qua non*; et an actus voluntatis causetur effective ab objecto concepto, specificative vero ab eo ut est quid reale? *iv*, 248, a, et inde-254, b.

Per hoc quod Deus est causa actus voluntatis, non perit voluntas rationem moventis se, nec libertatem, nec facultatem merendi vel demerendi. *iv*, 251, a-252, b, circa finem.

Solus Deus movet voluntatem ad actum primum; et quoadque quoad sequentem. Et quis sit ille actus primus; et quomodo ad illum se habeat voluntas? *iv*, 252, a et b.

Voluntas actuatur formaliter per actum volendi, effective autem a seipsa. *iv*, 253, a et b.

Objectum voluntatis dupliciter se habet ad ipsam: scilicet ut movens, et ut terminans. *iv*, 253, b.

Voluntatem non constituunt in *esse* morale virtutes, sed econtra. *iv*, 267, a.

In voluntate sunt meritum et demeritum. Quis sensus? *iv*, 270, b.

Duplex est preparatio voluntatis humanae ad bonum. *iv*, 286, a. Deus dupliciter operatur ad productionem actus, nostrae voluntatis. *iv*, 305, a et b.

Quod voluntas moveat intellectum ad assentiendum, potest contingere ex duobus. *iv*, 312, b.

Iustitia originalis magis proprie importabat rectitudinem voluntatis, quam rectitudinem virium sensitivarum. *iv*, 353, b.

Utrum quicquid velit voluntas creata, velit sub ratione boni? *iv*, 382, b-387, b.

Sicut divina voluntas non vult malitiam sub ratione malitiae, ita nec voluntas humana. *i*, 387, b.

Unde actus voluntatis habeat primo rationem culpae? *iv*, 392, a.

Utrum defectibilitas voluntatis sit ratio quod ipsa voluntas sit causa peccati per accidens? *iv*, 394, a, in fine-400, b, et inde.

Utrum peccatum sit a voluntate per accidens? *iv*, 395, b-402, a, in fine-405, a.

In voluntate creata, duplex defectus. *iv*, 401, a, circa finem. Voluntas infecta nullo modo est causa peccati. *iv*, 402, a-405, a-413, b-422, a-425, a.

Male vel bene velle, in voluntate, a quibus causis procedere potest? *iv*, 416, a et b = *v*, 434, b.

Voluntas potest esse causa alicujus per se, et per accidens. *iv*, 417, a et b.

Licet voluntas creata habeat a Deo quod agat, non tamen quod male agat. *iv*, 431, a.

Ad bonitatem voluntatis non sufficit appetitus recti finis, sed requiritur etiam appetitus eorum quae sunt ad finem. *iv*, 435, a.

Intentio potest dupliciter se habere ad voluntatem. *iv*, 435, b.

Voluntas non est bona, si sit intentio mala. *iv*, 435, b.

Requiruntur ad bonitatem voluntatis duplex bonitas, scilicet finis, et ejus quod est ad finem? *iv*, 436, a, et inde-437, b, et inde.

Objectum voluntatis est terminus ejus? Quis sensus? *iv*, 440, b.

Malum invenitur in actu voluntatis ex objecto. *iv*, 441, a.

In actu voluntatis invenitur primo ratio culpae. *iv*, 441, a.

Pertinetne ad voluntatem conscientia? *iv*, 442, a-445, a, et inde-448, b, et inde.

Utrum actus voluntatis et actus intellectus sint duo peccata? *iv*, 444, a-447, a et b.

Nullo interveniente voluntatis actu, contingit actum intellectus habere rationem culpae. *iv*, 447, a et b.

Quomodo quis teneatur conformare voluntatem suam divinae voluntati? *iv*, 455, a = *v*, 249, b.

Actui interiori voluntatis respondent poena et praemium essentialia; accidentalia vero, actui exteriori. *iv*, 476, b-482, b-483, b-484, b.

Contingit voluntatem secundum se fieri meliorem in bonis, vel pejorem in malis, tripliciter. *iv*, 476, b.

Inequalitas voluntatis, et per consequens peccati, potest tripliciter esse inter peccantem sola voluntate et peccantem voluntate et actu. *iv*, 482, a.

Ad voluntatis imperium, habitus reducitur in actum. *v*, 223, b.

Voluntas Christi, considerata ut natura, nolebat absolute passionem et mortem Christi, licet considerata ut ratio vellet illam. *v*, 243, b.

Secundum voluntatem sensualitatis, et secundum voluntatem rationis quae consideratur per modum naturae, poterat Christus aliud velle quam Deus, et non conformari voluntati divinae et voluntati ut est ratio, in objecto nocivo; non tamen propter hoc erat contraria voluntati divinae; et conformabantur omnes in actu volendi. *v*, 244, b-252, b-254, a et b.

Utrum in voluntate Christi fuerit quaecumque tristitia, in hora passionis? *v*, 246, b, et inde-249, a, et inde.

Quare voluntas ut natura dolebat in Christo, tempore passionis, et non imperfecte, non autem voluntas ut ratio? *v*, 249, b-250, b-252, b, et inde.

Processus voluntatis proportionatur processui rationis. v, 253, b.
 In voluntate est spes. v, 348, b.
 Voluntatis objectum non est ens, sed bonum. v, 366, b.
 Bonitas voluntatis non dependet ex quacumque circumstantia. v, 373, b.
 Dupliciter aliquod bonum potest excedere proportionem voluntatis. v, 397, b.
 Cur iustitia est in voluntate, non autem fortitudo aut temperantia? v, 397, b-399, a.
 In voluntate, sicut in subjecto, est iustitia. v, 398, a-404, a.
 Cur voluntas non egeat habitu ad moderandas passiones? v, 399, b, circa finem.
 Unde primo insurgit culpa in voluntate? v, 400, b.
 Debetne esse in voluntate aliqua virtus respectu ejus ad quod naturaliter inclinatur? v, 401, a, circa finem.
 Voluntas, sine habitu superaddito, habet, ex ratione suae potentiae, quod operetur firmiter, prompte et delectabiliter; quod quidem aliae potentiae non habent nisi per habitus superadditos. v, 401, b, in fine, et inde.
 Ad voluntatem diversimode se habent habitus in intellectu existentes. v, 431, b.
 Voluntas potest intellectum avertere a recta consideratione, et tamen non per aliquem actum, quo directe hoc velit. v, 434, a et b.
 Actus voluntatis praesupponitur in imperio. v, 438, a.
 Unde habeat voluntas discordans a ratione quod sit mala? vi, 70, b, et inde.
 Assimilatio hominis ad Deum per voluntatem, qualis? vi, 103, b.
 Differentia inter habitus voluntatis et intellectus. vi, 104, a.
 Voluntate manente ad peccatum veniale, non potest illud peccatum dimitti. vi, 310, b.
 Ira, odium, offensa et indignatio, cum dicuntur de Deo, ponunt in eo actum iustae et tranquillae voluntatis. vi, 367, b.
 Voluntas angelorum movet eorum mediante virtute. vii, 70, a.
 Voluntatem movet Deus dupliciter. vii, 132, a.
 Utrum actus voluntatis sit nobilior quam actus intellectus? vii, 150, a, et inde-159, a, et inde.
 Voluntas fertur formaliter in objectum beatificum, intellectus vero prius et immediatius. vii, 153, a.
 Voluntas, tam beati quam viatoris, omnes actus, tam suos quam aliarum potentiarum, ordinat in visionem Dei sicut in finem. vii, 153, a, circa finem.
 Operatio voluntatis numquam est propter se finaliter, sed propter actum intellectus. vii, 154, a.
 Voluntas beata principaliter vult visionem Dei quam actum proprium. vii, 155, a.
 Utrum illud in quo non est aliqua ratio mali, nec defectus boni, sit necessarius volitum a voluntate? vii, 169, b-178, b.
 Naturalis inclinatio voluntatis semper est ad particulare bonum, sed non nisi sub communi ratione beatitudinis vel summi boni. vii, 176, b, et inde.
 Voluntas necessario elicit actum volendi circa ultimum finem, non nisi necessitate suppositionis, scilicet stante apprehensione practica ejus, utrum scilicet sit appetendus vel non. vii, 178, b, circa finem-184, a.

Appetitus naturalis, quo voluntas naturaliter vult finem, est actus elicitus. vii, 179, a.
 Voluntas non ea necessitate movet alias potentias, qua movetur in suum objectum. vii, 179, b, circa finem, et inde.
 Naturalis inclinatio voluntatis in suum objectum non est per habitum acquisitum. vii, 180, a.
 Voluntas potest odire aliquid in universali. vii, 181, a.
 Voluntas naturaliter appetit immortalitatem, actu elicitu implicite. vii, 181, b.
 Voluntas, ut voluntas, seu ut rationalis, se habet ad opposita: secus ut natura. vii, 182, a, in fine.
 Quomodo voluntas in via dicatur appetere intensissime ultimum finem? vii, 182, b, circa finem.
 Voluntas non plus necessitur, quantum ad exercitium actus, quam intellectus. vii, 183, a.
 Non tanta necessitate fertur voluntas in volitionem sui per se objecti quanta in ipsum. vii, 184, b.
 In aliquo immobiliter fertur voluntas, in quo tamen non immobiliter quietatur. vii, 184, b.
 In duplex volitum tendit voluntas: in unum necessario, in aliud contingenter. vii, 193, a, et inde.

VOTUM

Duplex votum de virginitate servanda emiserat Beata Maria ante Annuntiationem. vi, 512, a, in fine, b.
 Votum solemne impedit matrimonium contrahendum, et dirimit contractum. vi, 516, b.
 Utrum Papa relaxare possit votum solemne continentiae? vi, 520, a, et inde-532, a, et inde.
 Utrum in voto solemni religionis, sic possit Papa dispensare, quod monachus, manens monachus, uxoretur? vi, 522, a, et inde-537, a et b.
 Estne ratio voti annexi, quod sacer ordo impedit matrimonium? vi, 525, a-540, b.
 Differentia inter votum solemne et votum simplex. vi, 531, a, circa finem, et inde.
 Compensatio magni boni communis non potest esse sufficiens ratio dispensandi in voto solemni continentiae. vi, 533, b.
 Cur votum solemne abstinence a cibis potest recipere dispensationem, non autem votum solemne continentiae? vi, 536, a.
 Alio modo se habet solemnitas voti ad votum, quam solemnitas sacramenti ad sacramentum. vi, 536, a, circa finem.
 Tria vota religionis cadunt sub professione aliter ac exteriores observantiae. vi, 538, a.

VOX

Non tantum voces, sed etiam res ad extra, praedicantur, secundum mentem Aristotelis, Commentatoris, et Linconiensis. i, 408, a, et inde-ii, 303, b, circa finem.
 Voces immediate significant conceptus, et, eis mediantibus, res extra. v, 192, a.

* ERRATA CORRIGENDA

Vol. I, pag. 165, col. 2, lin. 44: Sive statum; *lege*, sine statu. — 489, 1, 2: tertio loco; *L.*, quarto loco. — 212, 1, 32: Ad quartum; *L.*, v. Ad argumenta aliorum. Ad primum. — 212, 1, 42: Ad quintum; *L.*, Ad secundum. — 212, 2, 7: Ad sextum; *L.*, Ad tertium. — 212, 2, 32: Ad septimum; *L.*, Ad quartum.

Vol. II, pag. 164, col. 2, lin. 30: medici perna prius; *lege*, medicina per prius. — 228, 2, 10: nimirum; *L.*, nil mirum. — 304, 1, 16: aliud; *L.*, ad aliud. — 304, 1, 22: abstracta; *L.*, absoluta. — 345, 2, 41: secundum; *L.*, sed etiam. — 373, 2, 27: intellecto respectu; *L.*, intellecta secunda. — 393, 2, 25: essentia; *L.*, scientia. — 432, 2, 56: contractum; *L.*, contactum. — 498, 1, 38: prima; *L.*, octava. — 530, 1, 36: finitum; *L.*, infinitum. —

Vol. III, pag. 99, col. 1, lin. 14: creativa; *lege*, creatura. — 410, 2, 40: causatum; *L.*, creatum. — 477, 1, 42: sint; *L.*, sit. — 420, 1, 19: separaretur; *L.*, superaretur. — 460, 2, 51: novendo; *L.*, movendo. —

Vol. IV, pag. 214, col. 2, lin. 20: natura; *lege*, natura. — 272, 1, 20: qui; *L.*, quae. — 392, 1, 21: buod; *L.*, quod. — 451, 1, 22: scientia; *L.*, malitia. — 474, 1, 55: undamenti; *L.*, fundamenti.

Vol. V, pag. 419, col. 1, lin. 40: activis; *lege*, accidentibus. — 419, 2, 40: II; *L.*, III. — 474, 1, 30: quae; *L.*, qui. — 488, 1, 36: conjugibilis; *L.*, conjungibilis. — 206, 2, 44: cognoscebantur; *L.*, cognoscebatur. — 238, 1, 47: Christum ideo praecise fecisse miracula propter duo, primo quidem ad hoc ut ostenderet se esse Deum; *L.*, Christum solum fecisse miracula ad hoc ut ostenderet se esse Deum; quia fecit propter duo. — 244, 2, 31: actu; *L.*, tactu. — 336, 1, 9: hoc modo; *L.*, non hoc modo. — 336, 1, 43: ei; *L.*, eis. — 370, 1, 9: bonum; *L.*, bona. — 383, 1, 39: guttere; *L.*, gutture. —

Vol. VI, pag. 27, col. 1, lin. 23: sap. Joan.; *lege*, sup. Joan. — 318, 2, 51: habitudinis; *L.*, beatitudinis. — 409, 2, 5: actualis; *L.*, actualis. — 509, 1, 40: Item; *L.*, Quarto. — 536, 1, 3: personae; et; *L.*, personae.

Vol. VII, pag. 212, col. 2, lin. 45: visiu; *lege*, visui. —